

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 201.31

ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประศาสน์จังหวัดสระแก้ว
ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

นพวัฒน์ วิลาวัลย์

#TH0025943

22 ส.ค. 2560

369837

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารทั่วไป
วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา
มิถุนายน 2555
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

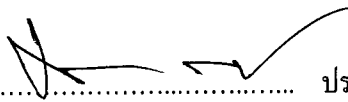
คณะกรรมการอาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษทางการบริหารและคณะกรรมการควบคุม
มาตรฐานวิชาปัญหาพิเศษทางการบริหาร ได้พิจารณาปัญหาพิเศษของ นพวัฒน์ วิชาวัฒน์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

อาจารย์ที่ปรึกษาปัญหาพิเศษทางการบริหาร

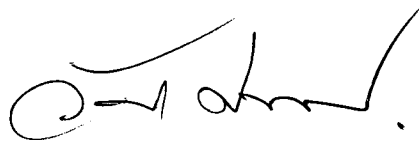
(อาจารย์ชิตพล ชัยมะดัน)

คณะกรรมการควบคุมมาตรฐานวิชาปัญหาพิเศษทางการบริหาร

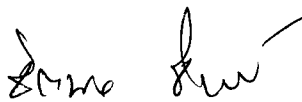
ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศรุต สุกรัตน์)

กรรมการ

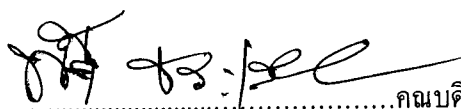
(ดร.วัลลก สัพพ์พันธุ์)

กรรมการและเลขานุการ

(อาจารย์ชิตพล ชัยมะดัน)

วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจอนุมัติให้รับปัญหาพิเศษฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป ของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณบดีวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พนีย์ ธารเสนา)

วันที่ 1 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2555

ประกาศคุณูปการ

การศึกษาเรื่อง “ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภออรัญประเทศจังหวัดสระแก้วต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจากหลายท่านที่ได้อนุเคราะห์ให้ความช่วยเหลืออย่างดี โดยเฉพาะอาจารย์ภักดิ์ สมิทธิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำปัญหาพิเศษครั้งนี้ รศ.ดร.ศรุตี สกฤรัตน์ อาจารย์ชิตพล ชัยมะดัน และนายพิชญวัตร วรรณกุล นายอำเภออรัญประเทศ ที่ให้คำแนะนำ และข้อเสนอแนะในการแก้ไขปัญหาในทุก ๆ ด้าน ส่งผลให้การศึกษาสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้ศึกษาจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ คณาจารย์วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพาทุกท่านที่กรุณาประสิทธิประสาทวิชา และอำนวยความสะดวกในการศึกษาจนกระทั่งผู้ศึกษามีความรู้สามารถนำมาใช้ในการทำปัญหาพิเศษครั้งนี้ได้เป็นอย่างดี ขอขอบคุณที่ทำการปกครองอำเภออรัญประเทศ และเทศบาลเมืองอรัญประเทศที่อนุเคราะห์ข้อมูลประชากร และประชาชนที่กรอกแบบสอบถามที่เสียสละเวลาในการให้ข้อมูล ทำให้การทำปัญหาพิเศษในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ท้ายนี้ ขอขอบคุณ มารดา พี่ชาย พี่สาว พี่เขย พี่สะใภ้ หลาน ๆ และ เพื่อน ๆ รป.ม. 8 ที่คอยเป็นกำลังใจ ในการศึกษาและในการทำปัญหาพิเศษในครั้งนี้ จนสามารถสำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

นพพัฒน์ วิลาวลัย

ชื่อปัญหาพิเศษ ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประศาสน์จังหวัดสระแก้ว
ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
ชื่อผู้เขียนปัญหาพิเศษ นพวัฒน์ วิลาวัลย์
สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารทั่วไป)
ปีการศึกษา 2553

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประศาสน์จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชน ในเขตอำเภอรัฐประศาสน์จังหวัดสระแก้วต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและเพื่อเปรียบเทียบระดับ ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประศาสน์ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอรัฐประศาสน์จำนวน 400 คน โดยใช้ การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi stage sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูลคือ แบบสอบถาม และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย t-test, One-way ANOVA และทดสอบรายคู่ทางสถิติ ด้วยวิธีการ LSD

ผลการศึกษา ในภาพรวม พบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจต่อ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อันดับ 1 ประเทศไทยเป็นสมาชิกอาเซียน รองลงมา อาเซียน คือ ประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และอันดับสุดท้าย ประโยชน์ของการก่อตั้งประชาคม อาเซียนมีอำนาจต่อรองทางการค้ากับต่างชาติเพิ่มขึ้น

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ประชาชนที่มีเพศ อายุ รายได้ต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจ ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน ส่วนประชาชนที่มีระดับการศึกษา และ อาชีพต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ที่นัยสำคัญทางสถิติ .05

Topic	The perception of people in Aranyaprathet District, Sa Kaeo Province, in the Asean Economics Community
Researcher	Mr.Noppat Vilawon
Program	Master of Public Administration (General Administration)
Academic Year	2011

Abstract

The study of the perception of people in Aranyaprathet District, Sa Kaeo Province, in the Asean Economics Community aimed to study the knowledge and perception of people in Aranyaprathet District, Sa Kaeo Province, in the Asean Economics Community and to compare the knowledge and perception of these people in the Asean Economics Community. The subjects of the study were 400 people who live in Aranyaprathet District, Sa Kaeo Province. Multi Stage Sampling was used for the subjects. The research equipment was questionnaire. The statistics used to analyze the data were frequency, percentage, mean, Standard Deviation (SD), t-test and One-way ANOVA. LSD was used for posthoc comparison.

The finding revealed that people had the knowledge and perception of the Asean Economics Community in the middle level. The classification detail of people in the knowledge and perception of the Asean Economics Community in the study found that, first; Thailand is one of the Asean's members. Second, Asean is the Association of South East Asian Nations. The last one is the benefit of founding Asean is to become a powerful trade group for negotiating with other countries.

The results from proving the assumption showed that the knowledge and perception in Asean Economics Community of people with different gender, age, and income were the same. The different level of education and occupation had effected to the knowledge and perception in Asean Economics Community statistically significant at the level of .05.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่ออังกฤษ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	3
สมมติฐานการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
นิยามคำศัพท์เฉพาะ.....	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
แนวคิดเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ.....	5
แนวคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่ม.....	12
ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.....	19
ข้อมูลทั่วไปของอำเภอรัษฎาประเทศ จังหวัดสระแก้ว.....	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	28
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	32
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	34
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	34
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล.....	35
การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	36
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	37
เกณฑ์การแปลผล.....	38

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิจัย.....	39
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	39
ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	42
ตอนที่ 3 ทดสอบสมมติฐาน	52
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	53
สรุปผลการวิจัย	53
อภิปรายผล	54
ข้อเสนอแนะ	56
บรรณานุกรม.....	57
ภาคผนวก	60
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	65

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	35
2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล	39
3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของประชาชน ในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	42
4 สรุปผลแบบสอบถามระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขต อำเภอรัฐประเทสจังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	45
5 การเปรียบเทียบเพศกับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทสต่อ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	46
6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขต อำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตาม ช่วงอายุ	46
7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจ ของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน จำแนกตามช่วงอายุ	47
8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขต อำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตาม วุฒิการศึกษา	47
9 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจ ของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน จำแนกตามวุฒิการศึกษา	48
10 การวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc) ของค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจของ ประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามวุฒิการศึกษา	48
11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขต อำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตาม รายได้	49

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจ ของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน จำแนกตามรายได้.....	50
13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขต อำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตาม อาชีพ.....	50
14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจ ของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน จำแนกตามอาชีพ.....	51
15 การวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post Hoc) ของค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจของ ประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามอาชีพ	51
16 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	52

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 รงอาเขียน.....	19
2 สัญลักษณ์อาเขียน.....	19
3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	33

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเศรษฐกิจโลกมีความเปลี่ยนแปลงมากมีการเปิดเสรีทางการค้ามากขึ้น มีการแข่งขันกันต่าง ๆ ทั้งด้านการตลาด ด้านราคาและการพยายามในการลดต้นทุนเพื่อการแข่งขันทางการค้าจึงทำให้เกิดการรวมกลุ่มทางการค้าเพื่อลดการแข่งขันกันเองในเรื่องการกำหนดราคาสินค้า การแข่งขันทางการผลิตและการร่วมมือทางด้านเทคโนโลยีต่างๆเพื่อลดต้นทุนในการคิดค้นผลิตภัณฑ์ มีการลดช่องว่างระหว่างกลุ่ม ลดภาษีการค้าระหว่างกันเพื่อส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศสมาชิกและยังมีการร่วมมือกันทางด้านความมั่นคง เช่น สหภาพยุโรป การรวมกลุ่มของผู้ค้าน้ำมัน กลุ่ม G 8 และยังมีการทำข้อตกลงต่าง ๆ ระหว่างประเทศคู่ค้าเพื่อไม่ให้มีการกีดกันทางการค้าหรือ FTA เพื่อรองรับการแข่งขันต่าง ๆ จากกลุ่มประเทศอื่นทำให้ประเทศในเขตเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จึงทำความตกลงซึ่งกันและกัน ประกอบด้วย 10 ประเทศ โดยใช้ชื่อว่าประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) โดยกำหนดกรอบความร่วมมือ ประกอบด้วย “เสาประชาคมหลักรวม 3 เสา” ได้แก่ ประชาคมความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ประชาคมสังคม-วัฒนธรรมอาเซียน และ จัดโครงสร้างองค์กรอาเซียนสู่สภาพการเป็น “นิติบุคคล” และนำหลักการไปร่างเป็น “กฎบัตรอาเซียน” ซึ่งทำหน้าที่เป็น “ธรรมนูญ” การบริหารปกครองกลุ่มประเทศอาเซียนตามสโลแกนที่ว่า “สิบชาติหนึ่งอาเซียน” (การศึกษา: การสร้างประชาคมอาเซียน 2558, หน้า 3-6)

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ดำเนินการเพื่อต้องการสร้างจุดขายในเวทีเศรษฐกิจโลก คือ การรวมตัวกันเป็นตลาดหรือฐานการผลิตเดียว เพื่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิต กระบวนการผลิตได้อย่างเสรี โดยสามารถใช้ทรัพยากร วัตถุดิบและแรงงานเพื่อนำไปใช้ในการผลิต โดยปราศจากมาตรการด้านภาษีและมาตรการที่ไม่ใช่ด้านภาษี มีการสร้างมาตรฐาน กฎเกณฑ์ และกฎระเบียบต่าง ๆ ร่วมกัน มีการกำหนดทิศทาง แผนงานในด้านเศรษฐกิจที่จะต้องดำเนินงานตามกรอบระยะเวลา รวมทั้งสร้างพันธสัญญาระหว่างประเทศสมาชิกที่จะดำเนินไปสู่เป้าหมาย คือ อาเซียนจะรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนภายในปี 2558 โดยจะเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวร่วมกัน มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินลงทุน และแรงงานฝีมืออย่างเสรี ในส่วนของประเทศไทยต้องปฏิบัติตามแผนงานการเปิดตลาดสินค้า การเปิดตลาดการค้าบริการ และการลงทุนให้กับประเทศสมาชิก รวมถึงความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ ซึ่งจะต้องเกี่ยวข้องกับหลาย

หน่วยงาน รวมถึงการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะสามารถปฏิบัติตามพันธกรณีที่มีต่ออาเซียน เมื่อประเทศไทยได้ก้าวเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2553 และจะเข้าเต็มรูปแบบ ในปี 2558 การประชาสัมพันธ์ของรัฐบาลให้กับประชาชน หรือการส่งเสริมความรู้ความเข้าใจ ในเรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่อประชาชนยังไม่ทั่วถึง โดยสังเกตได้จากการตื่นตัวของ ภาคเอกชนภายในประเทศ ธุรกิจขนาดเล็กและธุรกิจตามแนวชายแดนยังมีความสนใจในผลกระทบ ที่เกิดขึ้นน้อยอยู่ อาจทำให้ประชาชนที่อาศัยอยู่ตามแนวชายแดนไม่อาจปรับตัวและพร้อมรับมือกับ ต่างประเทศได้เนื่องจากประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการเปิดการค้าเสรีว่าสามารถที่จะนำเข้า หรือส่งออกสินค้าประเภทใด และต้องเตรียมการรับมือกับสินค้า หรือแรงงานจากต่างประเทศ อย่างไรอาจทำให้เสียโอกาสในการทำการค้ากับต่างประเทศ หรือ การไปขายแรงงานในต่างประเทศ เพราะขาดความรู้ความเข้าใจที่ดีในเรื่องมาตรการต่าง ๆ ของเขตการค้าเสรีอาเซียน ทำให้อายากทราบ ว่าประชาชนตามแนวชายแดนมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนหรือไม่อย่างไร

พื้นที่อำเภอรัฐประเทศจังหวัดสระแก้วเป็นอำเภอที่ติดชายแดน กัมพูชาและมีตลาดค้า ชายแดนที่ใหญ่ที่สุดและเป็นจุดส่งออกสินค้าจำนวนมากไปยังประเทศเพื่อนบ้านและยังเป็นช่องทาง นำเข้าสินค้าต่างจากประเทศเพื่อนบ้านอีกทั้งเป็นช่องทางที่แรงงานต่าง ๆ ใช้เป็นจุดผ่านแดน ที่จะเข้ามาทำงานในประเทศ หรือออกไปทำงานยังประเทศเพื่อนบ้าน เมื่อมีการเปิดการค้าเสรี อาเซียนที่มีข้อตกลงต่าง ๆ มากมาย ถ้าประชาชนไม่มีความรู้ความเข้าใจที่ดีอาจทำให้ไม่อาจ ปรับตัวทัน หรืออาจทำให้เสียเปรียบประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องการอำเภอรัฐประเทศจังหวัดสระแก้ว มีการค้าขายระหว่างชายแดนกับประเทศกัมพูชาเป็นจำนวนมาก มีการขนส่งสินค้าต่าง ๆ ผ่านทาง เขตแดนอำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว และยังมี การเข้าไปลงทุนยังฝั่งประเทศกัมพูชา ทั้งผู้ประกอบการ ในท้องถิ่นของอำเภอรัฐประเทศจังหวัดสระแก้วเองและจากผู้ประกอบการ ของไทย โดยผ่านทางฝั่งชายแดนของอำเภอรัฐประเทศจังหวัดสระแก้ว อีกทั้งมีแรงงานมากมาย จากฝั่งประเทศกัมพูชาเข้ามาเพื่อขายแรงงานในเขตอำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้วเอง และยังใช้ชายแดนเขตอำเภอรัฐประเทศจังหวัดสระแก้ว เพื่อเป็นทางผ่านในการเดินทางเข้ามา ทำงานในประเทศไทย ถ้าประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว ไม่มีความรู้ ความเข้าใจที่ดีต่อระบบเศรษฐกิจอาเซียนจะทำให้ประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทศ จังหวัด สระแก้ว เสียเปรียบประเทศกัมพูชา ทั้งในเรื่องของการค้าขายสินค้า การขนส่งสินค้า การนำเข้า สินค้า การส่งออกสินค้าและแรงงานที่จะทะลักเข้ามาจากประเทศกัมพูชา รวมถึงการลงทุนต่าง ๆ ของภาคเอกชนท้องถิ่นของอำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว เนื่องจากประเทศกัมพูชา ได้มีการลงทุนก่อสร้างเมืองศูนย์การค้าขนาดใหญ่ โดยการลงทุนจากประเทศจีนเพื่อรองรับการเปิด ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แต่ประเทศไทยยังไม่มีการตื่นตัวมากนักกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

โดยเฉพาะประชาชนตามแนวชายแดน ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่าประชากรในพื้นที่อำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว มีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนหรือไม่อย่างไร ผลการศึกษาที่ได้จะทำให้ทราบถึงระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนและเพื่อเป็นข้อมูลที่ภาครัฐสามารถนำไปใช้เพื่อส่งเสริมความรู้ความเข้าใจให้แก่ประชาชน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

สมมติฐานการวิจัย

1. ประชาชนที่มีเพศต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน
2. ประชาชนที่มีอายุต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน
3. ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน
4. ประชาชนที่มีรายได้ต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน
5. ประชาชนที่มีอาชีพต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน สำหรับตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา รายได้ อาชีพ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจ

ขอบเขตด้านประชากร ศึกษาเฉพาะประชากรในเขตพื้นที่อำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว จำนวน 84,808 คน (สำนักบริหารงานทะเบียนกรมการปกครอง, 2554)

ขอบเขตด้านระยะเวลา การวิจัยครั้งนี้ทำการวิจัยและเก็บข้อมูลในช่วงเดือนกันยายน พ.ศ. 2554-เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555

นิยามศัพท์เฉพาะ

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic community: AEC) หมายถึง การรวมกลุ่มเพื่อเปิดเสรีสินค้าและบริการ รวมถึงการเคลื่อนย้ายสินค้าเสรี การเคลื่อนย้ายแรงงาน ฝีมือเสรีและการเคลื่อนย้ายการลงทุนเสรีของ 10 ประเทศในอาเซียน ประกอบด้วย ไทย ลาว กัมพูชา พม่า เวียดนาม มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ บรูไน และสิงคโปร์

ประชาชน หมายถึง ประชาชนที่พักอาศัยในพื้นที่อำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว
 ความรู้ หมายถึง สิ่งที่ได้จากสัมผัสทั้ง 5 ตั้งแต่กำเนิดสัมผัสเป็นประสบการณ์ ความรู้ ได้มาจากประสบการณ์ของตนเองที่ได้ประสบมาโดยสังเกตจากประสบการณ์นั้นและได้มาจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ของผู้อื่น โดยผ่านการถ่ายทอดต่อ ๆ กันมาหรือได้รับการถ่ายทอด ประสบการณ์นั้นโดยตรงจากผู้อื่น

ความเข้าใจ หมายถึง การนำประสบการณ์ ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้มาผ่านกระบวนการ วิเคราะห์ ตีความและขยายความเพื่อให้เกิดเป็นความรู้ที่ลึกซึ้งขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงความรู้ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่อำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
2. ทราบถึงความแตกต่างของประชาชนในพื้นที่อำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
3. เป็นข้อมูลที่สามารถนำมาพัฒนาหรือเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตภายใต้ประชาคมอาเซียน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความรู้ความเข้าใจของประชาชนอำเภอรัษฎาประเทศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ
 2. แนวคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่ม
 3. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
 4. ข้อมูลทั่วไปของอำเภอรัษฎาประเทศ จังหวัดสระแก้ว
 5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 6. กรอบแนวคิดในการวิจัย
- โดยมีรายละเอียดดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ

ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดที่เกี่ยวกับความรู้ ซึ่งมีผู้ให้ความหมายไว้หลากหลาย คือ

เกสร โสภโณวงศ์ (2541, หน้า 19-21) ได้ให้ความหมายของ “ความรู้” หมายถึง ความจำซึ่งเคยมีประสบการณ์มาก่อน ซึ่งประกอบด้วย

1. ความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำต่าง ๆ
 - 1.1 ความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำต่าง ๆ
 - 1.2 ความรู้เกี่ยวกับความจริงต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ เวลา เหตุการณ์ บุคคล สถานที่
- แหล่งกำเนิด เป็นต้น
2. ความรู้เกี่ยวกับวิธีการดำเนินงานเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเฉพาะ
 - 2.1 ความรู้เกี่ยวกับลักษณะแบบแผนต่าง ๆ
 - 2.2 ความรู้เกี่ยวกับแนวโน้มและการจัดลำดับ
 - 2.3 ความรู้เกี่ยวกับการจำแนกและแบ่งประเภทของสิ่งต่าง ๆ
 - 2.4 ความรู้เกี่ยวกับระเบียบการดำเนินงานของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
 3. ความรู้เกี่ยวกับการรวบรวมแนวความคิดและโครงสร้างของสิ่งหนึ่งสิ่งใด
 - 3.1 ความรู้เกี่ยวกับกฎและการใช้กฎนี้ในการบรรยายคุณค่าหรือพยากรณ์หรือ

ตีความหมายของสิ่งที่เราสังเกตเห็น

3.2 ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีและโครงสร้าง

พจนานุกรมทางการศึกษา (Dictionary of education) ได้ให้ความหมายของคำว่า “ความรู้” ว่า “ความรู้เป็นข้อเท็จจริง (Facts) ความจริง (Truth) กฎเกณฑ์และข้อมูลต่าง ๆ ที่มนุษย์ได้รับและรวบรวมสะสมไว้จากมวลประสบการณ์ต่าง ๆ (Good, 1979, p. 325 อ้างถึงใน อารยา แก้วคงธรรม, 2548, หน้า 12)

พจนานุกรมของเว็บสเตอร์ (The Lexicon Webster) ได้ให้ความหมายของ “ความรู้” ว่า “เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์และโครงสร้างที่เกิดขึ้นจากการศึกษาหรือการค้นหา หรือเป็นความรู้ที่เกี่ยวกับสถานที่ สิ่งของหรือบุคคล ซึ่งได้จากการสังเกต ประสบการณ์หรือจากรายงานการรับรู้ข้อเท็จจริงเหล่านี้ต้องชัดเจนและต้องอาศัยเวลา” (The Lexicon Webster Dictionary Encyclopedia Edition, 1977, p. 531 อ้างถึงใน อารยา แก้วคงธรรม, 2548, หน้า 12)

อรทัย รัตนวิมล (2545, หน้า 17) ให้ความหมายของคำว่า ความรู้ หมายถึง การแสดงออกของสมรรถภาพทางสมองของบุคคลในด้านการระลึก (รู้) ในข้อเท็จจริง กฎเกณฑ์ สิ่งของ เหตุการณ์หรือสรรพสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมจากการสังเกต ประสบการณ์หรือการรายงาน ซึ่งต้องใช้เวลาในการเรียนรู้

กิริติ บุญเจือ (2525 อ้างถึงใน ธนพล สัมภกร, 2550, หน้า 10) ได้ให้ความหมายของคำว่า “ความรู้” ไว้ดังนี้ ความรู้หมายถึง ความรู้ทางตาเพียงอย่างเดียว

จิตตรา วสุวานิช (2528, หน้า 6) ได้ให้ความหมายของความรู้ความจำ (Knowledge) ว่า หมายถึง การจำข้อเท็จจริงเรื่องราว รายละเอียดที่ปรากฏในตำราหรือสิ่งที่ได้รับการบอกกล่าว

ไพศาล หวังพานิช (2526, หน้า 96) กล่าวถึงความหมายของความรู้ไว้ว่า หมายถึง บรรดาข้อเท็จจริง หรือรายละเอียดของเรื่องราวอันเป็นประสบการณ์ของบุคคล ซึ่งสะสมและถ่ายทอดสืบต่อกันไป

Bloom (n.d. อ้างถึงใน อักษร สวัสดิ์, 2542, หน้า 26-28) ได้ให้ความหมายของ ความรู้ ว่าหมายถึง เรื่องที่เกี่ยวกับการระลึกถึงสิ่งเฉพาะ วิธีการ และกระบวนการต่าง ๆ รวมถึงแบบของโครงการ วัตถุประสงค์ในด้านความรู้ โดยเน้นในเรื่องของกระบวนการทางจิตวิทยาของความรู้ อันเป็นกระบวนการที่เชื่อมโยงเกี่ยวกับการจัดระเบียบ โดยก่อนหน้านั้นในปี ค.ศ. 1965 Bloom ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้หรือพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ของคน ว่าประกอบด้วย ความรู้ตามระดับต่าง ๆ รวม 6 ระดับ ซึ่งอาจพิจารณาจากระดับความรู้ในขั้นต่ำไปสู่ระดับของความรู้ในระดับที่สูงขึ้นไป และได้แจกแจงรายละเอียดของแต่ละระดับไว้ดังนี้

ระดับ 1 ความรู้ (Knowledge) หมายถึง การเรียนรู้ที่เน้นถึงการจำและการระลึกได้ถึง ความคิด วัตถุ และปรากฏการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นความจำที่เริ่มจากสิ่งง่าย ๆ ที่เป็นอิสระแก่กันไปจนถึง ความจำในสิ่งที่ยู่ยากซับซ้อนและมีความสัมพันธ์ระหว่างกัน

ระดับ 2 ความเข้าใจหรือความคิดรวบยอด (Comprehension) เป็นความสามารถทางสติปัญญาในการขยายความรู้ ความจำ ให้กว้างออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล การแสดง พฤติกรรมเมื่อเผชิญกับสื่อความหมาย และความสามารถในการแปลความหมาย การสรุปหรือ การขยายความสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ระดับ 3 การนำไปปรับใช้ (Application) เป็นความสามารถในการนำความรู้ (Knowledge) ความเข้าใจหรือความคิดรวบยอด (Comprehension) ในเรื่องใด ๆ ที่มีอยู่เดิมไปแก้ไขปัญหาที่ แปลกใหม่ของเรื่องนั้น โดยการใช้ความรู้ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิธีการกับความคิดรวบยอดมา ผสมผสานกับความสามารถในการแปลความหมาย การสรุปหรือการขยายความสิ่งนั้น

ระดับ 4 การวิเคราะห์ (Analysis) เป็นความสามารถและทักษะที่สูงกว่าความเข้าใจ และการนำไปปรับใช้ โดยมีลักษณะเป็นการแยกแยะสิ่งที่จะพิจารณาออกเป็นส่วนย่อยที่มี ความสัมพันธ์กัน รวมทั้งการสืบค้นความสัมพันธ์ของส่วนต่าง ๆ เพื่อดูว่าส่วนประกอบปลีกย่อยนั้น สามารถเข้ากันได้หรือไม่ อันจะช่วยให้เกิดความเข้าใจต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างแท้จริง

ระดับ 5 การสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นความสามารถในการรวบรวมส่วนประกอบย่อย ๆ หรือส่วนใหญ่ ๆ เข้าด้วยกันเพื่อให้เป็นเรื่องราวอันหนึ่งอันเดียวกัน การสังเคราะห์จะมีลักษณะ ของการเป็นกระบวนการรวบรวมเนื้อหาสาระของเรื่องต่าง ๆ เข้าไว้ด้วยกันเพื่อสร้างรูปแบบหรือ โครงสร้างที่ยังไม่ชัดเจนขึ้นมาก่อน อันเป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยความคิดสร้างสรรค์ภายใน ขอบเขตของสิ่งที่กำหนดให้

ระดับ 6 การประเมินผล (Evaluation) เป็นความสามารถในการตัดสินใจเกี่ยวกับความคิด ค่านิยม ผลงาน คำตอบ วิธีการ และเนื้อหาสาระ เพื่อวัตถุประสงค์บางอย่าง โดยมีการกำหนดเกณฑ์ (Criteria) เป็นฐานในการพิจารณาตัดสิน การประเมินผล จัดได้ว่าเป็นขั้นตอนที่สูงสุดของพุทธิ ลักษณะ (Characteristics of cognitive domain) ที่ต้องใช้ความรู้ความเข้าใจ การนำไปปรับใช้ การวิเคราะห์ และการสังเคราะห์เข้ามาพิจารณาประกอบกันเพื่อทำการประเมินผลสิ่งหนึ่งสิ่งใด

ความรู้ คือ สิ่งที่มนุษย์สร้าง ผลิต ความคิด ความเชื่อ ความจริง ความหมาย โดยใช้ ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น ตรรกะ แสดงผ่านภาษา เครื่องหมาย และสื่อต่าง ๆ โดยมีเป้าหมายและ วัตถุประสงค์เป็นไปตามผู้สร้าง/ ผู้ผลิตจะให้ความหมายความรู้มีโครงสร้างอยู่ 2 ระดับ คือ โครงสร้างส่วนบนของความรู้ ได้แก่ Idea ปรัชญาหลักการ อุดมการณ์ โครงสร้างส่วนล่างของความรู้ ได้แก่ ภาควิปฏิบัติการณ์ของความรู้ ได้แก่ องค์ความรู้ที่แสดงในรูปของ ข้อเขียน สัญญา การแสดงออก

ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ศิลปะ การเดินทางบนทางไกล โครงสร้างส่วนล่างของความรู้ มีโครงสร้างระดับลึก คือ ความหมาย (Significant) ความรู้และอำนาจ เป็นสิ่งเดียวกัน เพราะถูกผลิตและเคลือบไว้ภายใต้รูปแบบ 2 รูปแบบ คือ 1) รูปแบบที่แสดงออกถึงความรุนแรง ได้แก่ ความรู้ทางด้าน การปราบปราม การทหาร การควบคุมนักโทษ อาชญาวิทยา การสงคราม จิตเวชศาสตร์ 2) รูปแบบที่แสดงออกถึงความไม่รุนแรง แต่แฝงไว้ด้วยความรุนแรง ได้แก่ ความรู้ทางด้านสื่อสารมวลชน การโฆษณา การตลาด ทฤษฎีบริหารธุรกิจ ทฤษฎีทางการเมือง ความรู้ทางการศึกษา การพัฒนาและทุกสิ่งที่ใช้การครอบงำความคิด ผ่านปฏิบัติการทางการสร้างความรู้เพื่อ กีดกัน/ เบียดขับ/ ควบคุม มนุษย์

Bloom (n.d. อ้างถึงใน ศิลวัต ศรีสวัสดิ์, 2552, หน้า 14) ได้อธิบายความหมายของความรู้ไว้ว่าหมายถึง พฤติกรรมและสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเน้นการจำ ไม่ว่าจะเป็นการระลึกถึงหรือระลึกได้ก็ตามเป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอันเนื่องจากการเรียนรู้ โดยเริ่มต้นจากการรวบรวมสาระต่าง ๆ เหล่านั้น จนกระทั่งพัฒนาไปสู่ขั้นที่มีความสลับซับซ้อนยิ่งขึ้นต่อไป โดยความรู้นี้อาจแยกออกเป็นความรู้เฉพาะสิ่ง ความรู้ในเรื่องระเบียบการ และความรู้เรื่องสากล เป็นต้น

Hosper (n.d. อ้างถึงใน มาโนช เวชพันธ์, 2532, หน้า 15-16) ได้ชี้ให้เห็นว่าความรู้ (Knowledge) นับเป็นขั้นแรกของพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการจดจำ ซึ่งอาจจะโดยการนึกได้มองเห็น ได้ยิน หรือได้ฟังความรู้นี้เป็นหนึ่งในขั้นตอนของการเรียนรู้ โดยประกอบไปด้วยคำจำกัดความหรือความหมาย ข้อเท็จจริง ทฤษฎี กฎ โครงสร้าง วิธีการแก้ไขปัญหา และมาตรฐาน เป็นต้น ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ความรู้เป็นเรื่องของการจำอะไรได้ ระลึกได้ โดยไม่จำเป็นต้องใช้ความคิดที่ซับซ้อนหรือใช้ความสามารถของสมองมากนัก ด้วยเหตุนี้ การจำได้จึงถือว่าเป็นกระบวนการที่สำคัญในทางจิตวิทยา และเป็นขั้นตอนที่นำไปสู่พฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเข้าใจ การนำความรู้ไปใช้ในการวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินผล ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ได้ใช้ความคิดและความสามารถทางสมองมากขึ้นเป็นลำดับ

สรุป ความรู้ คือ สิ่งที่ได้จากสัมผัสทั้ง 5 ตั้งแต่กำเนิดสั่งสมเป็นประสบการณ์ ความรู้ได้มาจากประสบการณ์ของตนเองที่ได้ประสบมาโดยสังเกตจากประสบการณ์นั้นและได้มาจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ของผู้อื่น โดยผ่านการถ่ายทอดต่อ ๆ กันมา หรือได้รับการถ่ายทอดประสบการณ์นั้นโดยตรงจากผู้อื่น

การวัดความรู้

วิธีการวัดผลด้านความรู้ อาจทำได้หลายวิธี แต่ที่นิยมโดยทั่ว ๆ ไป คือ วัดโดยการใช้แบบทดสอบ หรือข้อสอบเพราะถือว่าเป็นสิ่งเร้าเพื่อนำไปใช้ผู้ถูกทดสอบให้แสดงอาการตอบสนองออกมาด้วยพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การพูด การเขียน ทำทาง ฯลฯ เพื่อให้สังเกตเห็น

หรือ นับจำนวนปริมาณ นำไปแทนอันดับ หรือ คุณลักษณะของบุคคลนั้น รูปของแบบทดสอบ มี 3 ลักษณะ คือ (ไพศาล หวังพาณิชย์, 2526, หน้า 35)

1. แบบทดสอบปากเปล่า เป็นการสอบโดยใช้การโต้ตอบด้วยวาจาหรือคำพูดระหว่างผู้ทำการทดสอบกับผู้ถูกสอบโดยตรง หรือบางครั้งเรียกว่า “การสัมภาษณ์”
2. แบบทดสอบข้อเขียน แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ
 - 2.1 แบบความเรียงเป็นแบบที่ต้องการให้ผู้ตอบอธิบายเรื่อง บรรยายเรื่องราว ประพันธ์ หรือวิพากษ์วิจารณ์ เรื่องราวเกี่ยวกับความรู้
 - 2.2 แบบจำกัดการตอบเป็นแบบที่ให้ผู้ตอบพิจารณา เปรียบเทียบตัดสินข้อความหรือรายละเอียดต่าง ๆ มี 4 แบบ คือ แบบถูกผิด แบบเติมคำ แบบจับคู่ และแบบเลือกตอบ
3. แบบทดสอบภาคปฏิบัติ เป็นแบบที่ไม่ต้องการให้ผู้ตอบแสดงออกมาด้วยคำพูดหรือเครื่องหมายใด ๆ แต่มุ่งให้แสดงพฤติกรรมด้วยการกระทำจริง ๆ มักเป็นแบบทดสอบในเนื้อหาวิชาที่ต้องการให้ปฏิบัติจริง

ที่มาของความรู้

ความรู้เป็นสิ่งสากล กระบวนการการค้นหาคำความรู้ก็เป็นกระบวนการสากลที่มนุษย์แต่ละคนสามารถแสวงหาคำความรู้ได้ โดยทั่วไปมนุษย์เราสามารถเรียนรู้ได้จาก (ประยูร อธิวุฒ, 2541, หน้า 17-18)

1. การใช้ประสบการณ์จริงซึ่งความรู้ที่ได้จากประสบการณ์จริง (Sense experience) คือ ความรู้ที่เกิดจากการที่บุคคลได้ประสบมาโดยผ่านประสาทสัมผัสทางใดทางหนึ่ง เช่น ตา หู จมูก ลิ้น กายและการรับรู้รับรู้จากประสบการณ์ว่าเป็นเช่นนั้นจริง ซึ่งนักวิชาการกลุ่มประจักษ์นิยม (Empiricism) เชื่อว่าความรู้ที่ได้มาจากประสบการณ์ที่ได้จากประสาทสัมผัสเป็นแหล่งที่มาของความรู้ที่เชื่อถือได้มากที่สุด

2. การใช้เหตุผล (Reason) การใช้เหตุผลนั้นเป็นอีกทางหนึ่งแห่งการได้มา ซึ่งความรู้ทางปรัชญาเรียกการยึดถือการใช้เหตุผลว่า เป็นแหล่งที่มาที่สำคัญของความรู้ของมนุษยชาติ เหตุผลนิยม (Rationalism) ในกระบวนการใช้เหตุผลเพื่อสรุปนั้นมีวิธีการที่สำคัญอยู่ 2 วิธี

- 2.1 การใช้เหตุผลแบบนิรนัย (Deductive reasoning) เป็นการสรุปจากประโยคอ้าง (Premise) ถ้าประโยคอ้างเป็นจริง ข้อสรุปจะเป็นจริงไปด้วย

- 2.2 การใช้เหตุผลแบบอุปนัย (Inductive reasoning) เป็นการสรุปโดยอาศัยประโยคอ้าง (Premise) ถ้าประโยคอ้างเป็นจริง ข้อสรุปนั้นมีแนวโน้มที่จะเป็นจริงจากผู้บอกการอ้างจากผู้รู้ที่แท้จริงแล้วผู้รู้ย่อมได้ความรู้มาจากทางใดทางหนึ่ง เช่น จากประสบการณ์จริง หรือจากการใช้เหตุผลหรือจากการหยั่งรู้ ความรู้ที่ได้จากผู้รู้สามารถสืบต่อที่มาจากความรู้ที่มี

ผู้รู้ นั้น ได้มาอีกทอดหนึ่ง ความเที่ยงตรงของความรู้ประเภทนี้จึงขึ้นอยู่กับ “ผู้รู้” ที่อ้างมา เนื่องจากผู้รู้นั้นอาจจะผิดได้ ดังนั้น ก่อนยอมรับความรู้ประเภทนี้

2.2.1 แน่ใจว่าผู้รู้นั้นเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านนั้นจริง

2.2.2 ถ้ามีผู้รู้ให้ความเห็นขัดแย้งกัน ควรเสาะหาความรู้จากแหล่งอื่นๆ

2.2.3 ยอมรับความรู้ที่นั้นต่อเมื่อเรารู้ว่าเราจะทดสอบความรู้ที่นั้นได้อย่างไร ถ้ามีเวลา กำลังงานและสมรรถภาพเพียงพอ

2.3 ได้มาจากการหยั่งรู้ (Intuition) คือ ความรู้หรือความเห็นแจ้งที่เกิดขึ้นมาโดยสภาวะที่เหมาะสมพอดี การหยั่งรู้นี้บางครั้งก็ไม่เหมาะสมที่จะนับเข้าว่าเป็นแหล่งที่มาของความรู้ที่สำคัญ เพราะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจอันรวดเร็วและมีพื้นฐานอยู่กับประสบการณ์หรือกระบวนการใช้เหตุผล ความรู้ที่ได้มาจากการหยั่งรู้เชื่อถือได้น้อยและยากต่อการทดสอบว่าจริงหรือไม่ ในการลดการผิดพลาดของความรู้ประเภทนี้ ควรพิจารณาดังนี้

2.3.1 พิจารณาให้แน่ใจว่าความรู้ที่นั้นเกิดขึ้นมาจากการหยั่งรู้ ไม่ได้เกิดขึ้นมาจากประสบการณ์จริง การใช้เหตุผลหรือจากผู้รู้

2.3.2 ยอมรับการเอาการหยั่งรู้ของบุคคลอื่นมาร่วมพิจารณา ถ้าความรู้ที่นั้นขัดแย้งกับคนใดคนหนึ่ง อาจผิดหรือผิดทั้งหมด ไม่มีเกณฑ์ใด ๆ ที่จะมาตัดสินถึงความผิดถูกของความรู้ประเภทนี้ได้

2.3.3 การหยั่งรู้มักจะบอกว่าสิ่งนั้นคืออะไร แต่ไม่สามารถบอกได้ว่ารู้ได้อย่างไร จึงพึงระมัดระวังว่าสิ่งที่รู้นั้นอาจไม่เป็นจริงได้

ความรู้มีที่มา 3 ประการ (อมร โสภณวิเศษฐ่วงค์ และกวี อิศริวรรณ, 2541, หน้า 3) ดังนี้

1. ความรู้ที่เกิดจากประสาทสัมผัสหรือความรู้ประจักษ์ ได้แก่ ความรู้ที่เกิดขึ้นเมื่อประสาทสัมผัสต่าง ๆ ประสบกับอารมณ์ที่เป็นคู่กัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้เรารู้ได้โดยตรง

2. ความรู้ที่เกิดจากการอนุมาน หรือการคิดหาเหตุผล ได้แก่ ความรู้ที่ต้องอาศัยข้อมูลหรือความรู้ประจักษ์เป็นพื้นฐานแล้วคิดสืบสาวไปหาสิ่งที่ยังไม่รู้

3. ความรู้ที่เกิดขึ้นโดยอาศัยพยานและหลักฐาน ได้แก่ ความรู้ที่เกิดจากการบอกเล่าของบุคคลที่เชื่อถือได้ หรือหลักฐานที่ได้จากบุคคล วัตถุ หรือสถาบันที่น่าเชื่อถือ

สรุป ความรู้มีที่มา คือ การสังเกต สิ่งต่าง ๆ รอบตัว การสืบค้นและจากข้อมูลต่าง ๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม รวมทั้งประสบการณ์ของผู้อื่นที่ผ่านการส่งต่อกันผ่าน ๆ มา โดยมีกรยอมรับประสบการณ์หรือเชื่อถือกันเป็นเวลานาน

ความหมายของคำว่า “ความเข้าใจ (Comprehension)”

กิริติ บุญเจือ (2525, หน้า 1-3) ได้ให้ความหมายของ ความเข้าใจไว้ว่า หมายถึง ความรู้ลึกซึ้งที่สามารถเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิทยาการต่าง ๆ

ไพศาล หวังพานิช (2526, หน้า 96) กล่าวว่า ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ ความจำไปดัดแปลง ปรับปรุงเพื่อให้สามารถจับใจความ อธิบายหรือเปรียบเทียบย่อเรื่องราว ความคิดข้อเท็จจริงต่าง ๆ ได้

ชนพล สมักรการ (2550, หน้า 12) ได้สรุปความหมายของความรู้ว่า ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ ความจำ ไปดัดแปลงปรับปรุง เพื่อให้สามารถจับใจความตีความอธิบาย จัดกลุ่ม จัดลำดับ จัดระบบ หรือทำการเปรียบเทียบข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นได้

Bloom (1971 อ้างถึงใน ฉานิชฐา ก้องกวิน, 2551, หน้า 33) ได้อธิบายความหมายของ “ความเข้าใจ” ไว้ว่า “ความเข้าใจ” หมายถึง ความสามารถทางปัญญาและทักษะ อันได้แก่

1) ความสามารถที่จะให้ความหมายของคำ (การแปล) 2) ความสามารถในการเข้าใจความหมายของการคิด (การตีความ) 3) ความสามารถในการคาดคะเนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ได้จากการกระทำ (การประเมินค่า)

Hosper (n.d. อ้างถึงใน มาโนช เวชพันธ์, 2532, หน้า 15-16) ชี้ให้เห็นว่า ความเข้าใจ (Comprehension) เป็นขั้นตอนต่อมาจากความรู้ โดยเป็นขั้นตอนที่จะต้องใช้ความสามารถของสมอง และทักษะในขั้นที่สูงขึ้นจนถึงระดับของการสื่อความหมาย ซึ่งอาจเป็นไปได้โดยการใช้ปากเปล่า ข้อเขียน ภาษา หรือการใช้สัญลักษณ์ โดยมักเกิดขึ้นหลังจากที่บุคคลได้รับข่าวสารต่าง ๆ แล้ว อาจจะโดยการฟัง การเห็น การได้ยิน หรือเขียน แล้วแสดงออกมาในรูปของการใช้ทักษะหรือการแปลความหมายต่าง ๆ เช่น การบรรยายข่าวสารที่ได้ยินมาโดยคำพูดของตนเอง หรือการแปลความหมายจากภาษาหนึ่งไปเป็นอีกภาษาหนึ่ง โดยคงความหมายเดิมเอาไว้ หรืออาจเป็นการแสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อสรุปหรือการคาดคะเนก็ได้

อนันต์ ศรีโสภา (2525, หน้า 14-15) ให้ความหมายของ “ความรู้ ความเข้าใจ” ไว้ดังนี้

1. ความรู้ (Knowledge) หมายถึง ความจำในที่เคยมีประสบการณ์มาก่อน โดยมีความหมายครอบคลุมถึง

1.1 ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาเฉพาะ

1.1.1 ความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำต่าง ๆ

1.1.2 ความรู้เกี่ยวกับความจริงต่าง ๆ ได้แก่ เวลา เหตุการณ์ บุคคล สถานที่ ฯลฯ

1.2 ความรู้เกี่ยวกับวิธีและการดำเนินงานที่เกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยเฉพาะ

1.2.1 ความรู้เกี่ยวกับลักษณะแบบแผนต่าง ๆ

- 1.2.2 ความรู้เกี่ยวกับการจัดแนวโน้มและการจัดลำดับ
 - 1.2.3 ความรู้เกี่ยวกับการจำแนก การแบ่งประเภทสิ่งของต่าง ๆ
 - 1.2.4 ความรู้เกี่ยวกับระเบียบวิธีการดำเนินงานของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
 - 1.3. ความรู้เกี่ยวกับการรวบรวมแนวคิดและ โครงสร้างของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
 - 1.3.1 ความรู้เกี่ยวกับกฎและการใช้กฎในการบรรยายคุณค่าพยากรณ์ หรือตีความของสิ่งที่เราสังเกตเห็น
 - 1.3.2 ความรู้เกี่ยวกับทฤษฎี และ โครงสร้าง
- สรุปความเข้าใจ คือ การนำประสบการณ์ ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้มาผ่านกระบวนการวิเคราะห์ ตีความและขยายความเพื่อให้เกิดเป็นความรู้ที่ลึกซึ้งขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่ม

การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ

ความสัมพันธ์ของการค้าระหว่างประเทศมีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงไปจากการค้าในอดีตทั้งในรูปแบบทางการค้า ขอบข่ายกิจกรรมทางการค้า ประเทศคู่ค้า และเทคโนโลยีสารสนเทศที่อำนวยความสะดวกทางการค้า การเจรจาทางการค้าเป็นเรื่องสำคัญ และเป็นหัวใจหลักของผู้เจรจาทางการค้าที่มาจากภาครัฐ คือ เพื่อสิทธิประโยชน์ทางการค้าของชาติตนเอง เนื่องจากการแข่งขันทางการค้า ประเทศต่าง ๆ จึงมีนโยบายและมาตรการที่ใช้บิดเบือนทางการค้า ซึ่งทำให้การค้าระหว่างประเทศขาดความเป็นธรรมและขาดความเป็นเสรี การเจรจาทางการค้านั้น มุ่งหวังว่าจะเป็น การแลกเปลี่ยนหรือลดหย่อนสิทธิพิเศษทางการค้าจัดทำข้อตกลงทางการค้า ความร่วมมือและ พัฒนารูปแบบการค้าและเพื่อแก้ไขข้อพิพาททางการค้าระหว่างประเทศ รูปแบบการเจรจาต่อรองทางการค้านั้นสามารถแบ่งได้ตามระดับของการเจรจา คือ ทวิภาคี (Bilateral) ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระหว่างประเทศต่อประเทศการเจรจามากฝ่าย (Plurilateral) อาทิเช่น การเจรจา 3 ฝ่าย หรือ การเจรจา 4 ฝ่าย การเจรจาหลายฝ่ายหรือพหุภาคี (Multilateral) ซึ่งเป็นการเจรจาที่มีประเทศเข้าร่วม และใช้เวลายาวนานกว่าจะได้ข้อสรุปการเจรจาต่อรองทางการค้าเหล่านี้นำไปสู่ระดับความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างประเทศในรูปแบบต่าง ๆ ในปัจจุบันระดับความสัมพันธ์ในระดับกลุ่มประเทศในภูมิภาคใกล้เคียงกันและมีข้อตกลงต่อกัน (Regional trade arrangements) เป็นกลุ่มเศรษฐกิจและเป็นเรื่องสำคัญต่อการพัฒนาที่นำไปสู่การค้าเสรีของโลก (กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์, 2545)

รูปแบบของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ

การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจมีได้หลายรูปแบบและมีวิวัฒนาการแตกต่างกัน โดยแต่ละรูปแบบจะมีความเข้มข้นของความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันแตกต่างกันไป

1. ข้อตกลงการให้สิทธิพิเศษทางศุลกากร (Preferential tariff agreement) เป็นข้อตกลงเพื่อลดภาษีให้แก่กันและกัน โดยอัตราภาษีที่เรียกเก็บจะน้อยกว่าอัตราภาษีที่เรียกเก็บจากประเทศที่สาม เช่น การรวมตัวกันของกลุ่ม LAIA (Latin american integration association), ASEAN และ Trade expansion and cooperation agreement เป็นต้น

2. สหภาพศุลกากรบางส่วน (Partial customs union) การรวมตัวทางเศรษฐกิจในรูปแบบนี้ประเทศที่ทำข้อตกลงกันยังคงอัตราภาษีไว้ในระดับเดิม แต่มีการกำหนดอัตราภาษีศุลกากรในการค้ากับประเทศภายนอกกลุ่มร่วมกัน (Common external tariff)

3. เขตการค้าเสรี (Free trade areas) ในเขตการค้าเสรี การซื้อขายสินค้าและบริการระหว่างประเทศภาคีสามารถทำได้อย่างเสรีปราศจากข้อกีดกันทางการค้า ทั้งมาตรการทางภาษีและมาตรการกีดกันทางการค้าที่มีใช้อยู่ ในขณะเดียวกัน แต่ละประเทศสมาชิกยังคงสามารถดำเนินนโยบายกีดกันทางการค้ากับประเทศนอกกลุ่มได้อย่างอิสระ เช่น การรวมตัวกันของกลุ่ม EFTA, NAFTA และ CER เป็นต้น

4. สหภาพศุลกากร (Customs union) เป็นรูปแบบของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจที่มีระดับความเข้มข้นสูงขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง โดยการรวมกลุ่มในลักษณะนี้นอกจากจะจัดข้อกีดกันทางการค้าออกไปแล้วยังมีการกำหนดพิกัดอัตราภาษีศุลกากรในการค้ากับประเทศภายนอกกลุ่มร่วมกัน และให้มีอัตราเดียวกันด้วย (Common external tariff) เช่น การรวมตัวกันของกลุ่ม MERCOSUR, Equatorial customs union and cameroon และ African common market เป็นต้น

5. ตลาดร่วม (Common market) รูปแบบของการรวมกลุ่มประเภทนี้ นอกจากจะมีลักษณะเหมือนกับสหภาพศุลกากรแล้ว การเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิต (แรงงาน ทุน และเทคโนโลยี) สามารถทำได้อย่างเสรี เช่น การรวมตัวกันของกลุ่ม EU ก่อนปี 1992

6. สหภาพทางเศรษฐกิจ (Economic union) นอกจากจะมีการค้าเสรี การเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตอย่างเสรี และนโยบายการค้าร่วมแล้ว ยังมีการประสานความร่วมมือกันในการดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจ ทั้งนโยบายการเงิน และการคลังอีกด้วย เช่น การรวมตัวของกลุ่ม EU ในปัจจุบัน

7. สหภาพทางเศรษฐกิจแบบสมบูรณ์ (Total economic union) เป็นการรวมตัวทางเศรษฐกิจที่มีความเข้มข้นมากที่สุดจะมีการจัดตั้งรัฐบาลเหนือชาติ (Supranational government) และมีนโยบายทางเศรษฐกิจเดียวกัน

การมีข้อตกลงทางการค้าเสรีและบทบาทของ WTO

แกตต์หรือองค์การการค้าโลก (WTO) ในปัจจุบัน มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญประการหนึ่งคือ ต้องการให้การค้าโลกดำเนินไปอย่างเสรี บนพื้นฐานของความเท่าเทียมกันคือ ไม่มีการเลือก

ปฏิบัติ (Non-discrimination) ระหว่างประเทศสมาชิก ดังจะเห็นได้จากการที่บทบัญญัติของ
 แกดต์กำหนดหลักการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับอนุเคราะห์ยิ่งหรือ MFN (Most-Favored nation
 treatment) ไว้ในมาตรา 1 (Article I) และหลักการปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ (National treatment)
 ในมาตรา 3 (Article III)

การจัดตั้งกลุ่มเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคไม่ว่าจะอยู่ในรูปทวิภาคีหรือพหุภาคี
 โดยข้อเท็จจริงนั้นเป็นสร้างความเป็นเสรีทางการค้ามากขึ้นระหว่างประเทศในกลุ่ม แต่ไม่อาจ
 หลีกเลี่ยงการกีดกันทางการค้าต่อประเทศนอกกลุ่มไปได้ แต่เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของ WTO
 จะเห็นได้ว่า การรวมกลุ่มหรือการทำความตกลงทางการค้าระดับภูมิภาคเช่นนี้เป็นสิ่งที่ดำเนินการ
 ได้ถือว่าเป็น “ข้อยกเว้น” (Exceptions) อย่างหนึ่งของ WTO ที่ประเทศภาคีสมาชิกสามารถเลือก
 ปฏิบัติได้ (Non-MFN) ระหว่างประเทศในกลุ่มกับประเทศนอกกลุ่ม แต่จะต้องดำเนินการให้
 สอดคล้องกับเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติ มิฉะนั้นอาจจะขัดกับพันธกรณีภายใต้ WTO ได้
 (กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์, 2545)

นับแต่มีการก่อตั้งแกดต์ เมื่อปี 1947 จนกลายเป็น WTO ในปี 1995 ประเทศต่าง ๆ ได้มี
 การจัดตั้งกลุ่มเศรษฐกิจระดับภูมิภาคขึ้นมามากมายซึ่งแนวทางการดำเนินการเพื่อจัดตั้งกลุ่ม
 เศรษฐกิจนั้นกระทำได้หลายวิธีคือ การจัดตั้งกลุ่มเศรษฐกิจตามมาตรา 24

บทบัญญัติขององค์การการค้าโลกที่เกี่ยวกับการจัดตั้งกลุ่มเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคระบุ
 อยู่ในความตกลงแกดต์ 1994 มาตรา 24 วรรค 4 ถึงวรรค 9 ซึ่งยินยอมให้ประเทศที่เข้าร่วมในการ
 จัดตั้งกลุ่มเศรษฐกิจนี้ไม่ต้องปฏิบัติตามพันธกรณีบางประการของแกดต์ได้อย่างไรก็ตามในเชิง
 วิชาการถือว่ามาตรา 24 นี้ค่อนข้างจะมีรายละเอียดและมีความซับซ้อนมาก (Detailed and complex
 criteria) บทบัญญัติหนึ่งในอีกหลายหลายบทบัญญัติของแกดต์

การจัดตั้งกลุ่มเศรษฐกิจตามมาตรา 24 นั้นมีอยู่ 3 รูปแบบคือ

1. สหภาพศุลกากร (Customs union)
2. เขตการค้าเสรี (Free-Trade area)
3. ข้อตกลงชั่วคราวก่อนที่จะจัดตั้งสหภาพศุลกากรหรือเขตการค้าเสรี (Interim agreement)

โดยในการดำเนินการนั้นจะต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์และเงื่อนไข (Criteria and conditions) ที่ระบุไว้ในมาตรา 24 ดังนี้

1. สหภาพศุลกากร (Customs union) วรรค 8 (a) ระบุว่า การจัดตั้งสหภาพศุลกากรนั้น
 จะต้อง

1.1 เป็นการขจัดข้อจำกัดทางการค้า (Trade restrictions) ระหว่างประเทศสมาชิกของสหภาพลงอย่างมาก (Substantially eliminated)

1.2 มีการกำหนดข้อจำกัดทางการค้าที่ใช้กับประเทศที่มีได้เป็นสมาชิกสหภาพให้เป็นรูปแบบเดียวกัน (Uniform restrictions)

1.3 อัตราภาษี ค่าธรรมเนียม และข้อจำกัดทางการค้าทั้งหมด (The whole) ที่ประเทศสมาชิกสหภาพใช้กับประเทศที่มีได้เป็นสมาชิกสหภาพจะต้องไม่สูงกว่า หรือมีความเข้มงวด (More restrictive) กว่าอัตราหรือระดับเดิมของแต่ละประเทศสมาชิกที่ใช้อยู่ก่อนการจัดตั้งสหภาพอย่างไรก็ตาม กระบวนการในการกำหนดอัตราภาษีเดียวกันต่อประเทศนอกกลุ่ม (Common external tariff) อาจทำให้อัตราภาษีของแต่ละประเทศผูกพันไว้กับแกตต์หรือ WTO ในสินค้าชนิดเดียวกันเพิ่มขึ้นหรือลดลงบ้างแล้วแต่กรณี วรรค 6 จึงกำหนดว่าหากจะต้องมีการชดเชยความเสียหายแก่ประเทศนอกกลุ่ม (Compensatory adjustment) ก็ให้ดำเนินการตามมาตรา 28 (XXVIII) แต่การกำหนดวิธีการนี้ไว้ก็ไม่ได้หมายความว่า ประเทศที่จัดตั้งกลุ่มเศรษฐกิจจะต้องดำเนินการตามมาตรา 28 เสมอไป หมายความว่า หากประเทศนั้น ๆ มิได้ปฏิบัติตามมาตรา 28 เพื่อชดเชยความเสียหายก็มิได้เป็นอุปสรรคต่อการจัดตั้งสหภาพแต่อย่างใด

2. เขตการค้าเสรี (Free-Trade Area)

วรรค 8 (b) ระบุเงื่อนไขในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไว้ว่าน้อยกว่าการจัดตั้งสหภาพศุลกากร คือ กำหนดเพียงว่าจะต้องขจัดอัตราภาษี ค่าธรรมเนียม และข้อจำกัดทางการค้าทั้งหลายระหว่างประเทศสมาชิกเขตการค้าลงอย่างมาก (Substantially all the trade) เท่านั้น แต่ละประเทศสามารถกำหนดอัตราภาษี ค่าธรรมเนียม และข้อจำกัดทางการค้าที่ใช้กับประเทศที่มีได้เป็นสมาชิกเขตการค้าได้โดยอิสระ แต่อัตราหรือระดับของอัตราภาษี ค่าธรรมเนียม และข้อจำกัดทางการค้าจะต้องไม่สูงหรือเข้มงวดกว่าเดิมก่อนที่จะเข้าร่วมกันจัดตั้งเขตการค้า

3. ข้อตกลงชั่วคราวก่อนที่จะจัดตั้งสหภาพศุลกากรหรือเขตการค้าเสรี (Interim agreement) เป็นข้อตกลงที่ประเทศที่เข้าร่วมมักใช้เพื่อเริ่มดำเนินการในการจัดตั้งสหภาพศุลกากรหรือเขตการค้าเสรี หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ เป็นข้อตกลงที่ใช้เพื่อการปรับตัว (Transition) ของประเทศสมาชิกก่อนการจัดตั้งกลุ่มเศรษฐกิจ มาตรา 24 วรรค 5 (c) ระบุว่าประเทศที่ลงนามในข้อตกลงชั่วคราวนี้ต้องดำเนินการร่วมกันในการ

3.1 กำหนดแผนและตารางเวลา (Plan and schedule) เพื่อจะจัดตั้งสหภาพศุลกากรหรือเขตการค้าเสรี

3.2 โดยต้องดำเนินการปรับตัวภายในระยะเวลาพอควรที่กำหนดไว้ (Reasonable length of time)

เหตุผลของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ

การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจมีจำนวนเพิ่มขึ้นมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น ความล่าช้าในการเจรจาในรอบอุรุกวัย ซึ่งทำให้ประเทศต่าง ๆ เกรงถึงการล่มสลายของการเจรจา และทำให้เกิดการรวมตัวเป็นกลุ่มเศรษฐกิจกันมากขึ้นและรวมถึงการขยายขนาดของกลุ่มเศรษฐกิจที่มีอยู่แล้วเดิมโดยการรับสมาชิกเพิ่มเติม อีกเหตุผลหนึ่งของการเพิ่มขึ้นของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ คือ การมีวิวัฒนาการของการก่อตัวของเขตการค้าเสรีอเมริกาเหนือจากเดิมเป็นลักษณะทวิภาคีระหว่างสหรัฐอเมริกาและแคนาดา เป็น NAFTA ซึ่งรวมเม็กซิโกไว้ด้วยในปี 1994 ในขณะที่กลุ่มสหภาพยุโรปเริ่มมีการปรับรับสมาชิกเพิ่มเติม และพัฒนาก้าวสู่ความเป็นยุโรปตลาดเดียว พัฒนาการจากทั้งสองกลุ่มเศรษฐกิจใหญ่กระตุ้นให้โดยเฉพาะประเทศเล็กที่กำลังพัฒนาก่อตัวเป็นกลุ่มเศรษฐกิจมากขึ้น นอกจากนั้น นานาประเทศตระหนักว่าการที่มีตลาดใหญ่ การร่วมใช้ทรัพยากร การแบ่งงานกันทำอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะประเทศที่อยู่ในอาณาบริเวณใกล้เคียงกันจะนำไปสู่พัฒนาการทางเศรษฐกิจที่แข็งแกร่งและสามารถแข่งขันกับตลาดใหญ่ ๆ ได้

กลุ่มเศรษฐกิจที่สำคัญในภูมิภาคต่าง ๆ ของโลก มีดังนี้

1. สหภาพยุโรป EU
2. เขตการค้าเสรีแห่งทวีปอเมริกา FTAA
3. เขตการค้าเสรีอเมริกาเหนือ NAFTA
4. กลุ่มตลาดร่วมอเมริกาใต้ตอนล่าง MERCOSUR
5. กลุ่มประชาคมแอนเดียน Andean community
6. ประชาคมเพื่อการพัฒนาแอฟริกาตอนใต้ SADC
7. สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ASEAN

ประชาคมอาเซียน

องค์กรอาเซียนเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1967 ในช่วง 10-20 ปีแรก ไม่มีความสำคัญในด้านกิจกรรมการเมืองหรือความมั่นคง แต่วัตถุประสงค์หลักของการก่อตั้งสมาคมอาเซียน มีเรื่องการเมือง ความมั่นคงแอบแฝงอยู่ (ประภัสสร เทพชาตรี, 2554, หน้า 2-7)

ในช่วง 10 ปีแรก ของการก่อตั้งสมาคมอาเซียนไม่มีความร่วมมือที่สำคัญจุดเปลี่ยนที่สำคัญของสมาคมอาเซียนเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1975 ปี ที่เวียดนาม ลาว เขมร ตกอยู่ในการปกครองของลัทธิคอมมิวนิสต์ ทำให้ประเทศอาเซียน โดยเฉพาะประเทศไทยที่ถือว่าเป็นประเทศด่านหน้า เมื่อมีอะไรเกิดขึ้นมาในแง่การถูกลานจากลัทธิคอมมิวนิสต์ ประเทศไทยจะต้องรับก่อนเพราะมีพรมแดนติดต่อกับทั้งลาว เขมรและเวียดนามก็ไม่ไกลนัก จีนที่อยู่ไม่ไกล ไทยจึงได้ชวนประเทศในอาเซียน ซึ่งมีความเห็นเช่นเดียวกัน ถึงภัยคุกคามที่เกิดขึ้นจากการแพร่ขยายของลัทธิคอมมิวนิสต์

ในการประชุมสุดยอดครั้งแรกที่บาห์ลี ประเทศอินโดนีเซีย ในปี ค.ศ. 1976 อาเซียนได้ลงนามในสนธิสัญญาความตกลงในด้านต่าง ๆ สะท้อนให้เห็นถึงการตื่นตัวจากภัยคุกคามของลัทธิคอมมิวนิสต์ หลังจากปี ค.ศ. 1978 อาเซียนเริ่มคลายความกังวล ในไทยเองก็เช่นกัน หลังปี ค.ศ. 1978-1979 สังกมไทยมีการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่ยุคของรัฐบาล พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์

ต่อเนื่องมาจนเปลี่ยนมาเป็นรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตย

ในยุคต่อมาและประเทศในกลุ่มคอมมิวนิสต์ก็แสดงให้เห็นว่า ต้องการจะอยู่รวมกลุ่มกับประเทศอื่นอย่างสันติ จนกระทั่งมีเหตุการณ์บุกเข้ายึดเขมรของเวียดนาม ในปี ค.ศ. 1978 ทำให้อาเซียนเริ่มให้ความสำคัญกับความมั่นคงและมีความพยายามในการถ่วงดุลอำนาจของเวียดนาม โดยทำการกดดันเวียดนามให้ถอนทหารออกจากเขมร เนื่องจากเวียดนามได้รับการสนับสนุนจากรัสเซียเพราะรัสเซียต้องการขยายอิทธิพลมายังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และในขณะนั้นรัสเซียกับจีนเป็นศัตรูกัน รัสเซียจึงสนับสนุนเวียดนามอย่างเต็มที่เพื่อใช้เวียดนามเป็นตัวคานอำนาจของจีน ในปี ค.ศ. 1987 การเมืองในรัสเซียมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในสมัยประธานาธิบดีกอร์บาซอฟ มีการปฏิรูปการเมืองปฏิรูปนโยบายต่างประเทศ ยกเลิกการใช้นโยบายเชิงก้าวร้าว เจริญรุกรานในการขยายอิทธิพล ทำให้อาเซียนถอนทหารออกจากเขมร ในปี ค.ศ. 1989 ต้นทศวรรษ 1990 รัสเซียล่มสลายสงครามเย็นสิ้นสุดลง ความขัดแย้งต่าง ๆ หายไปเป็นยุคที่ไม่มีใครเป็นศัตรูกันและไทยได้ประกาศจะเปลี่ยนสนามรบเป็นสนามการค้า ในการประชุมที่สิงคโปร์ ในปี ค.ศ. 1992 เป็นการประชุมสุดยอดครั้งสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของอาเซียน มีการตกลงที่จะจัดตั้งกลไกทางด้านความมั่นคงในภูมิภาคขึ้นมา ต่อมาเรียกกันว่า ASEAN regional forum (ARF) ซึ่งประชุมครั้งแรกที่กรุงเทพฯ ในปี 1994 และในการประชุมที่สิงคโปร์ยังมีประวัติศาสตร์ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ ด้านเศรษฐกิจ โดยตกลงตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียนขึ้น เรียกว่า AFTA อีก 3 ปีต่อมา มีการประชุมสุดยอดที่กรุงเทพฯ มีการกำหนดให้มีการประชุมสุดยอดทุก 3 ปี และมีการประชุมอย่างไม่เป็นทางการทุกปี ในการประชุมสุดยอดที่กรุงเทพฯ อาเซียนได้มีการลงนามเป็นเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์ ต่อมาอาเซียนได้เจอกับวิกฤตเศรษฐกิจจนกระทั่งถึงการประชุมอย่างไม่เป็นทางการที่กรุงมะนิลา ในปี ค.ศ. 1999 เศรษฐกิจของประเทศสมาชิกอาเซียนเริ่มฟื้นตัว อาเซียนจึงเริ่มประสานรอยร้าวกันทำให้เกิดศรัทธาใหม่ของความร่วมมืออาเซียนในการประชุมสุดยอดที่บาห์ลี ปี ค.ศ. 2003 อาเซียนเริ่มเดินหน้าบูรณาการในเชิงลึก มีการตั้งเป้าหมายว่าจะพัฒนาไปเป็นประชาคมอาเซียน โดยจะมี 3 เสาหลัก คือ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งจะพัฒนาไปเป็นตลาดร่วมในปี ค.ศ. 2015

นอกจากนั้นยังมีเป้าหมายที่จะจัดตั้งประชาคมความมั่นคงอาเซียนและประชาคมความมั่นคงอาเซียน ในการประชุมสุดยอดที่มาเลเชีย ปี ค.ศ. 2005 ได้มีการจัดทำปฏิญญาจัดตั้งกฎบัตรอาเซียน (ASEAN charter) ซึ่งจะเป็นจะเป็นเอกสารสำคัญในการกำหนดหลักการพื้นฐาน เป้าหมายและ

วัตถุประสงค์ของอาเซียน

“กฎบัตร” แยกตามเสาหลักที่สำคัญทั้ง 3 เสา อาจสรุปให้เห็นเป็นสังเขป ดังนี้ (หนังสือการศึกษา, 2550)

เสาหลักด้านการเมืองและความมั่นคงของภูมิภาคอาเซียน เมื่อเป็นประชาคมอาเซียนแล้ว ได้แก่ สนับสนุนส่งเสริม สันติภาพ ความมั่นคง การปกครองแบบประชาธิปไตย การปกครองแบบธรรมาภิบาล การส่งเสริมให้บรรลุความเจริญร่วมกันในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำให้ประชาคมเป็นภูมิภาคที่เปิดกว้าง มีพลวัต และยืดหยุ่นได้ในการตั้งรับภาวะผันผวนของเศรษฐกิจ มีหลักประกันที่จะทำให้เกิดสันติสุขในอาเซียน

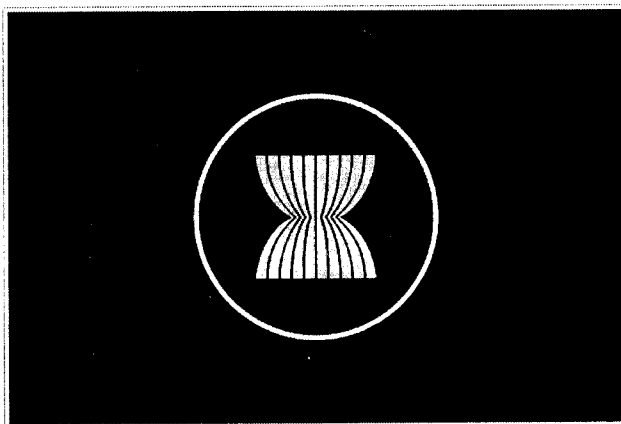
เสาหลักทางด้านเศรษฐกิจ มีการเน้นมุ่งพัฒนาให้เป็นตลาดร่วม (Single Market) และเป็นฐานการผลิตอันเดียวกัน (Single Production Base) ซึ่งจะต้องมีการไหลเวียนของสินค้า บริการ การลงทุนและแรงงานฝีมือทั่วทั้งภูมิภาคของประชาคมอาเซียนมีเงินทุนไหลเวียนโดยเสรี และมีสถานะการพัฒนาทางเศรษฐกิจในหมู่สมาชิกประชาคมที่เท่าเทียมกันรวมทั้งเสริมสร้างเศรษฐกิจที่เจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพด้านการเงิน การประสานในด้านนโยบายเศรษฐกิจระหว่างสมาชิกทั้ง 10 ประเทศ มีกฎระเบียบที่ดีด้านการเงิน ทรัพย์สินทางปัญญา นโยบายการแข่งขันทางการค้า และการคุ้มครองผู้บริโภคทั้งประชาคมโดยกำหนดจะให้เร่งพัฒนาพร้อมเป็น “ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” ให้ได้เร็วขึ้นจากกำหนดเดิม ในปี พ.ศ. 2563 มาเป็นในปี พ.ศ. 2558 แทนหรือเร็วขึ้นจากเดิมอีก 5 ปี

เสาหลักทางสังคมและวัฒนธรรมของประชาคมอาเซียนจะพุ่งเป้าไปที่การทำให้เห็นความสำคัญของประชากรในอาเซียน และเป็นสัมพันธภาพระหว่างประชากรของชาติหนึ่งไปสู่ประชากรของอีกชาติหนึ่ง รัฐสภาของ 10 ประเทศ จะประสานร่วมมือกันในกิจกรรมต่าง ๆ สมาชิกของประชาสังคมของสมาชิกจะไปมาหาสู่กันแลกเปลี่ยนใกล้ชิดระหว่างบุคลากรด้านการศึกษา สถาบันต่าง ๆ และภาคธุรกิจภาคเอกชนในประเทศสมาชิก รวมทั้งการปฏิสัมพันธ์ของบุคคลชั้นมัธยม มืออาชีพ ศิลปิน นักเขียนและสื่อสารมวลชนของทั้ง 10 ประเทศ

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN economic community: AEC)

คำขวัญ “One vision one identity, One community” หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งเอกลักษณ์
หนึ่งประชาคม

ภาพที่ 1 ธงอาเซียน

ภาพที่ 2 ตราสัญลักษณ์อาเซียน (Wikipedia, Online)

อาเซียน (Association of Southeast Asia Nations: ASEAN) ประกอบไปด้วย 10 ชาติสมาชิก คือ ไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน ดารุส-ซาลาม กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม ได้ดำเนินความร่วมมือด้านเศรษฐกิจของอาเซียนและได้จัดทำเขตการค้าเสรีอาเซียน ซึ่งเริ่มดำเนินการตั้งตั้งแต่ปี 2535 มีการเจรจาเพื่อเปิดตลาดการค้าบริการและการลงทุน ในภูมิภาคจนถึงปัจจุบัน อาเซียนได้มุ่งให้ความสำคัญกับการดำเนินการเพื่อนำไปสู่การเป็น

ประชาคมอาเซียน ภายในปี 2558 (ค.ศ. 2015)

เนื่องจากกระแสโลกาภิวัตน์และมีการทำข้อตกลงการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจต่าง ๆ ในแต่ละภูมิภาคที่มากขึ้น ทำให้อาเซียนจำเป็นต้องพัฒนาตนเอง และแสดงบทบาทในเวทีโลก ให้มากขึ้น ทำให้อาเซียนจำเป็นต้องเร่งรัดการรวมกลุ่มภายในอาเซียนหรือเร่งการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลก อีกทั้งการต้องการเพิ่มความแข็งแกร่งของภูมิภาค และการขยายความร่วมมือทางด้านต่าง ๆ ของภูมิภาคด้วย ทำให้อาเซียนได้ทำข้อตกลงการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ ตามที่อาเซียนได้ระบุไว้ในวิสัยทัศน์อาเซียน 2020 (ASEAN vision 2020) ในการประชุมสุดยอดอาเซียนเมื่อเดือน ธันวาคม 1997 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ที่จะเปลี่ยนแปลงอาเซียนไปสู่ภูมิภาคที่มั่นคง มั่งคั่งและมีขีดความสามารถในการแข่งขัน พร้อมพัฒนาเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกัน ลดความยากจน และความแตกต่างในด้านสังคมและเศรษฐกิจ ซึ่งจะตั้งอยู่บนพื้นฐานของการประสานผลประโยชน์ของประเทศสมาชิก โดยการส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในเชิงลึก และกว้างขวางมากขึ้น ผ่านความร่วมมือที่มีอยู่ในปัจจุบันและแผนการดำเนินงานใหม่ภายใต้กรอบระยะเวลาที่ชัดเจน (สำนักวิชาการ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย, 2554, หน้า 1-14)

เป้าหมายของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นเสาหลักที่และเป็นพลังขับเคลื่อนให้เกิดการรวมตัวทางเศรษฐกิจของอาเซียน ภายในปี 2558 เพื่อนำไปสู่การเป็นตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน (Single market and Single production base) และจะมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินลงทุน และแรงงานฝีมืออย่างเสรี รวมทั้งผู้บริโภคสามารถเลือกสรรสินค้าและบริการได้อย่างหลากหลาย ภายในภูมิภาค และสามารถเดินทางในอาเซียนได้อย่างสะดวกและเสรีมากยิ่งขึ้น โดยได้มีการจัดทำข้อตกลงและมีการกำหนดวิธีการที่จะดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน ที่เรียกว่าพิมพ์เขียวแห่งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC blueprint) มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อกำหนดทิศทางการดำเนินงานในด้านเศรษฐกิจให้ชัดเจนตามกรอบระยะเวลาที่กำหนดจนบรรลุเป้าหมาย AEC ในปี ค.ศ. 2015 และเพื่อสร้างพันธะสัญญาระหว่างประเทศสมาชิกที่จะดำเนินการไปสู่เป้าหมายดังกล่าวร่วมกัน

องค์ประกอบของ AEC blueprint

1. การเป็นตลาดเดียวและฐานการผลิตร่วม คือ แผนงานที่จะส่งเสริมให้มีการเคลื่อนย้ายสินค้าบริการการลงทุนและแรงงานฝีมืออย่างเสรีและการเคลื่อนย้ายเงินทุนอย่างเสรีมากขึ้น

2. การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของอาเซียน คือ แผนงานที่จะส่งเสริมการสร้างความสามารถในด้านต่าง ๆ เช่น นโยบายการแข่งขัน สิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา นโยบายภาษีและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (การเงินการขนส่ง และเทคโนโลยีสารสนเทศ)

3. การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค คือ แผนงานที่จะส่งเสริมการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของสมาชิกและลดช่องว่างของระดับการพัฒนาระหว่างสมาชิกเก่าและใหม่ เช่น สนับสนุนการพัฒนา SMEs

4. การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก คือ แผนงานที่จะส่งเสริมการรวมกลุ่มเข้ากับประชาคมโลก โดยเน้นการปรับประสานนโยบายเศรษฐกิจของอาเซียนกับประเทศภายนอกภูมิภาค เช่น การจัดทำเขตการค้าเสรี และการสร้างเครือข่ายในด้านการผลิตและจำหน่าย เป็นต้น

ความสัมพันธ์ระหว่าง AEC Blueprint กับกฎบัตรอาเซียน (ASEAN charter)

กฎบัตรอาเซียนเป็นเสมือนธรรมนูญของอาเซียน ซึ่งวางกฎเกณฑ์สำหรับประชาคมอาเซียนที่ประกอบด้วย 3 เสาหลัก ได้แก่ ความมั่นคงเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม โดยในส่วนของเสาเศรษฐกิจจะมี AEC blueprint เป็นแผนงานที่อาเซียนต้องดำเนินการเพื่อให้บรรลุการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ในปี พ.ศ. 2558 โดยในอนาคตอาเซียนอาจมีการรวมกลุ่มกันเป็นสหภาพเหนือชาติในอนาคตตามที่ได้แสดง ดังต่อไปนี้

ลำดับการก้าวเข้าสู่ สหภาพเหนือชาติ (Political union) ในอนาคต

เขตการค้าเสรี (Free trade area, FTA)	ทั้งนี้อาเซียนได้ดำเนินการจัดตั้ง เขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area, AFTA) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535
สหภาพศุลกากร (Customs union)	เป็นการยกเลิกภาษีภายในภูมิภาคและปรับ โครงสร้างอัตราภาษีกับประเทศภายนอกภูมิภาคให้เป็นหนึ่งเดียว (Uniform external tariff structure) อย่างไรก็ตาม อาเซียนก็เจอกับปัญหาที่ว่า จะสามารถจัดทำ common tariff ได้หรือไม่
ตลาดร่วม (Common market)	โดยเป็นการกำจัดอุปสรรคทางการค้าระหว่างประเทศสมาชิกรวมทั้งเป็นการกำหนดนโยบายด้านการค้าร่วมกัน และการเคลื่อนย้ายทรัพยากร ทางด้านการผลิตอย่างเสรีระหว่างประเทศสมาชิก ประเด็นในตอนนี้คืออาเซียนได้พยายามกำจัดอุปสรรคทางการค้าทั้งด้านภาษีและมิใช่ภาษีและให้มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ เงินทุน และแรงงานอย่างเสรีมากขึ้น ตามเป้าหมายของ AEC แต่ยังไม่มีการกำหนดนโยบายด้านการค้าร่วมกัน

สหภาพเศรษฐกิจ (Economic union)	เป็นรูปแบบการรวมกลุ่มที่ลึกกว่ารูปแบบอื่น ๆ โดยให้มีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ และปัจจัยการผลิตอย่างเสรีรวมทั้งการมีนโยบายการเงินและการคลังร่วมกัน (Unification of monetary and fiscal policies) การมีเงินตราสกุลเดียวกัน (Common currency) การมีโครงสร้างและอัตราภาษีร่วมกัน (Common tax rate and structure)
สหภาพเหนือชาติ (Political union)	คือ มีการตัดสินใจทางการเมืองร่วมกันและมีรัฐธรรมนูญการเมืองร่วมกัน

แผนการนำร่องสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

เริ่มต้นด้วยการเร่งรัดให้เกิดการรวมกลุ่มใน 12 สาขาสำคัญของอาเซียน (12 Priority integration sectors) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เกิดการเคลื่อนย้ายสินค้าและบริการในสาขาต่าง ๆ ได้อย่างเสรี และสร้างการรวมกลุ่มในด้านการผลิตและการจัดซื้อวัตถุดิบเพื่อส่งเสริมการเป็นฐานการผลิตรวมของอาเซียนและมีการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยกำหนดประเทศผู้ประสานงานหลัก (Country coordinators) ซึ่งแผนงานภายใต้การรวมกลุ่ม 12 สาขาสำคัญของอาเซียนประกอบไปด้วย

การเร่งขจัดภาษีสินค้า ใน 9 สาขาหลัก หรือ 4,272 รายการ (เกษตร/ ประมง/ ไม้/ ยาง/ สิ่งทอ/ ยานยนต์/ อิเล็กทรอนิกส์/ เทคโนโลยีสารสนเทศ/ สาขาสุขภาพ) ให้เร็วขึ้นจากกรอบอาฟต้า เดิม คือ ประเทศอาเซียนเดิม (ไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และบรูไน) กำหนดให้มีการเร่งการลดภาษีใหม่จากเดิมที่กำหนดไว้คือ 1 มกราคม 2010 เป็น 1 มกราคม 2007 และประเทศกลุ่ม CLMV (กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม) กำหนดให้มีการเร่งการลดภาษีใหม่จากเดิมที่กำหนดไว้คือ 1 มกราคม 2015 เป็น 1 มกราคม 2012

การจัดมาตรการที่มีใช้ภาษี ซึ่งประเทศสมาชิกอาเซียนเดิม 5 ประเทศ มีกำหนดที่จะจัดมาตรการที่มีใช้ภาษีทั้งหมดภายในปี ค.ศ. 2010 สำหรับประเทศฟิลิปปินส์ภายในปี ค.ศ. 2012 และประเทศ CLMV ภายในปี ค.ศ. 2015

การปรับปรุงกฎด้วยแหล่งกำหนดสินค้าให้มีความโปร่งใส มีมาตรฐานที่เป็นสากล และอำนวยความสะดวกให้แก่ภาคเอกชนมากขึ้น อาเซียนได้พัฒนาการคิดแหล่งกำเนิดสินค้าโดยวิธีแปรสภาพอย่างเพียงพอ (Substantial transformation) เพื่อเป็นทางเลือกในการคำนวณแหล่งกำเนิดสินค้าให้กับสินค้าสิ่งทอ อลูมิเนียม เหล็ก และผลิตภัณฑ์ไม้แล้ว นอกเหนือจากกฎ 40% Value-added content และได้เริ่มใช้วิธีการคิดคำนวณแหล่งกำเนิดสินค้าแบบสะสมบางส่วน เพื่อให้การคำนวณสัดส่วนวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตมีความยืดหยุ่นมากขึ้น โดยสินค้าที่มีสัดส่วนการผลิตภายในขั้นต่ำร้อยละ 20 สามารถนำมานับรวมในการคิดแหล่งกำเนิดสินค้าแบบสะสมของ

อาเซียนได้เพื่อรับสิทธิประโยชน์ภายใต้อาฟต้า

การค้าบริการ เห็นชอบการเปิดเสรีสาขาบริการสำคัญ 5 สาขา (Priority services sectors) ได้แก่ สาขาการท่องเที่ยว เทคโนโลยีสารสนเทศ สาขาสุภาพและสาขาการบิน ภายในปี ค.ศ. 2010 สาขาโลจิสติกส์ ภายในปี ค.ศ. 2013 สำหรับสาขาบริการอื่น ๆ ได้กำหนดเป้าหมายไว้ภายในปี ค.ศ. 2015 ซึ่งจะต้องเร่งเจรจาและจัดทำข้อผูกพันในการเปิดตลาดในแต่ละรอบของการเจรจา ทั้งในด้านการเข้าสู่ตลาด (Market access) และการให้การปฏิบัติเยี่ยงคนชาติ (National treatment: NT)

การลงทุน ส่งเสริมการลงทุนภายในภูมิภาคโดยการร่วมลงทุนในสาขาอุตสาหกรรม ที่มีศักยภาพและสร้างเครือข่ายด้านการลงทุนของอาเซียน

การอำนวยความสะดวกด้านพิธีการด้านศุลกากร อาเซียนได้จัดทำความตกลงว่าด้วยการอำนวยความสะดวกด้านศุลกากรด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว เมื่อปี พ.ศ. 2548 ซึ่งกำหนดให้ประเทศสมาชิกอาเซียนเดิม 6 ประเทศพัฒนาระบบ National single window ให้แล้วเสร็จภายในปี พ.ศ. 2551 และประเทศ CLMV ภายในปี พ.ศ. 2555 เพื่อเชื่อมโยงเป็นระบบ ASEAN single window ต่อไป

การพัฒนามาตรฐานและความสอดคล้องของผลิตภัณฑ์ อาเซียนได้จัดทำมาตรฐานการยอมรับร่วมสำหรับผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางและผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้าแล้ว ในระยะต่อไปจะพัฒนาให้ครอบคลุมสินค้าอื่น ๆ ภายใต้การรวมกลุ่มสาขาที่สำคัญด้วย

การเคลื่อนย้ายของนักธุรกิจ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ประกอบวิชาชีพแรงงานฝีมือและ ผู้มีความสามารถพิเศษอยู่ระหว่างการพัฒนาจัดทำ ASEAN business card เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางให้แก่ักธุรกิจภายในภูมิภาคและเร่งพัฒนามาตรฐานการยอมรับร่วมสำหรับบุคลากรในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ซึ่งขณะนี้ ได้จัดทำข้อตกลงยอมรับร่วมในสาขาวิศวกรรม สาขาพยาบาล สถาปนิกและคุณสมบัติผู้สำรวจแล้วและอยู่ระหว่างการพัฒนาในสาขาวิชาชีพอื่น ๆ เช่น นักกฎหมาย นักบัญชี บุคลากรทางการแพทย์ เป็นต้น

การอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางภายในอาเซียน อยู่ระหว่างการปรับประสาน กระบวนการและพิธีการในการตรวจลงตราให้กับนักเดินทางต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในอาเซียน รวมทั้งการยกเว้นการตรวจลงตราให้กับผู้เดินทางสัญชาติอาเซียนที่เดินทางภายในอาเซียน แสดงประเทศผู้ประสานงานหลัก (Country coordinators)

ประเทศ	สาขา
อินโดนีเซีย	ผลิตภัณฑ์ยานยนต์ ผลิตภัณฑ์ไม้
มาเลเซีย	ผลิตภัณฑ์ยาง สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
พม่า	ผลิตภัณฑ์เกษตร ผลิตภัณฑ์ประมง
ฟิลิปปินส์	อิเล็กทรอนิกส์
สิงคโปร์	เทคโนโลยีสารสนเทศ สุขภาพ
ไทย	การท่องเที่ยว การบิน
เวียดนาม	โลจิสติกส์

สรุป ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือ การเป็นตลาดเดียวกันและการเป็นภูมิภาคเดียวกัน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้สูงขึ้น มีการพัฒนาการทางเศรษฐกิจที่เท่าเทียมกันและมีการร่วมมือทั้งทางด้านความมั่นคง ทางด้านสังคม และทางด้านวัฒนธรรม และบูรณาการให้เข้ากับเศรษฐกิจโลกได้อย่างสมบูรณ์ โดยประเทศสมาชิกต้องร่วมมือกันตามแผนที่ได้วางไว้เพื่อให้เป็นไปตามข้อตกลงทางการค้าเสรีและในการที่จะเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ค.ศ. 2015 นั้นมีเงื่อนไขที่สำคัญคือ เจตนารมณ์ทางการเมือง ความร่วมมือในการเคลื่อนย้ายทรัพยากร การดำเนินการตามพันธกรณี การเสริมสร้างขีดความสามารถและสร้างองค์กรให้เข้มแข็ง รวมถึงการหารือระหว่างภาครัฐและเอกชน

ข้อมูลทั่วไปของอำเภอรัญประเทศ

อำเภอรัญประเทศ (วิกิพีเดีย, 2555) เป็นอำเภอชายแดนทางด้านตะวันออกของประเทศไทย มีแนวชายแดนติดต่อกับประเทศกัมพูชา เดิมเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดกบินทร์บุรี ภายหลังถูกยุบรวมกับจังหวัดปราจีนบุรี (เมื่อวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2468) ปัจจุบันเป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดสระแก้ว ซึ่งเป็นจังหวัดที่ตั้งขึ้นมาใหม่ภายหลัง (เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2536)

ที่ตั้งและอาณาเขต

อำเภอรัญประเทศตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกของจังหวัด มีอาณาเขตติดต่อกับเขตการปกครองข้างเคียง ดังต่อไปนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอวัฒนานครและอำเภอโคกสูง

ทิศตะวันออก ติดต่อกับราชอาณาจักรกัมพูชา

ทิศใต้ ติดต่อกับราชอาณาจักรกัมพูชาและอำเภอลองหาด

ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอลองหาดและอำเภอวัฒนานคร

ประวัติอำเภออุทุมพรพิสัย

อำเภออุทุมพรพิสัยเป็นอำเภอที่มีความสำคัญที่สุดในจังหวัดสระแก้ว เดิมชื่อ บ้านหินแร่ ได้รับการยกฐานะขึ้นเป็น เมืองอุทุมพรพิสัย ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 3) เมื่อ พ.ศ. 2393 ได้รับเปลี่ยนแปลงฐานะเป็นอำเภอในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 7) ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2476 มีขุนเข็มใจหาญเป็นนายอำเภอ โดยยุบวัฒนานครเดิมชื่อบ้านแขกเป็นกิ่งอำเภอขึ้นกับอำเภออุทุมพรพิสัย

เดิมเชื่อกันว่าแท้จริงแล้วชาวอุทุมพรพิสัยเป็นกลุ่มไทยเชื้อสายเวียงจันทน์หรือท่าอุเทน ที่อพยพมา หลังจากเจ้าพระยาราชสุภาวดี (สิงห์ สิงหเสนี) ยกทัพไปตีเมืองเวียงจันทน์เพื่อปราบกบฏเจ้าอนุวงศ์ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยชาวย้อ ได้อพยพมาอยู่ที่ดงอุทุมพรเขตบ้านสวาย (ต่อมาขยับขึ้นเป็นเมืองศรีโสภณ) ขณะนั้นกัมพูชาเป็นประเทศราชของสยาม ภายหลังกโยกย้ายเข้ามาในเขตอำเภออุทุมพรพิสัย ที่ตั้งถิ่นฐานส่วนใหญ่จะอยู่ในเขตตำบลคลองน้ำใส ตำบลเมืองไผ่ ตำบลท่าข้าม ตำบลผ่านศึก และในเขตเทศบาลเมืองอุทุมพรพิสัย ยกเว้นในตำบลอำเภออุทุมพรพิสัย

พื้นที่อำเภออุทุมพรพิสัย มีถนนโบราณสายหนึ่งตัดผ่านจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตกทางทิศเหนือหมู่บ้านอุทุมพรประมาณ 400 เมตร มีคนเล่าต่อกันมาว่าเจ้าพระยาบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เป็นผู้สร้างไว้ ต่อมาจึงมีผู้ตั้งชื่อว่า ถนนเจ้าพระยาบดินทรเดชา สันนิษฐานว่าถนนสายนี้เจ้าพระยาบดินทรเดชาคงสร้างขึ้นเมื่อคราวยกทัพกลับจากตีเขมรและญวน

อำเภออุทุมพรพิสัยได้ยกฐานะขึ้นจากกิ่งอำเภออุทุมพรพิสัยในปี พ.ศ. 2456 อาชีพหลักของคนในอำเภออุทุมพรพิสัย ได้แก่ การค้าขายและเกษตรกรรม โดยนิยมปลูกแคนตาลูปเป็นจำนวนมาก

เมื่อ พ.ศ. 2473 พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จนิวัติพระนครหลังจากเสด็จประพาสไช่ฮ่งอัน เวียดนาม และอินโดนีเซีย โดยรถยนต์พระที่นั่งถึงอำเภออุทุมพรพิสัย ได้ประทับบนสถานีรถไฟอุทุมพรพิสัยประมาณ 30 นาที แล้วจึงเสด็จขึ้นประทับรถไฟขบวนพิเศษจากอุทุมพรพิสัยเข้าพระนคร ในครั้งยังเป็นการปกครองในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ประชาชนที่มาเฝ้ารับเสด็จจึงมีเฉพาะชาวอุทุมพรเท่านั้น เนื่องจากการคมนาคมยังไม่สะดวก การติดต่อข่าวสารยังล่าช้า

พ.ศ. 2512 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช เสด็จมาถวายผ้าพระกฐินส่วนพระองค์ ณ วัดหลวงอุทุมพร อำเภออุทุมพรพิสัย เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน พ.ศ. 2512 เสด็จพระราชดำเนินโดยเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งจากพระตำหนักจิตรลดารโหฐาน พระราชวังดุสิต

จนกระทั่งเวลา 12.00 น. โดยประมาณ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระราชดำเนิน โดยรถยนต์พระที่นั่งจากค่ายสุรสิงหนาทถึงยังหน้าพระอุโบสถ ทรงถวายผ้าพระกฐิน มีประชาชนมาเฝ้ารับเสด็จชมพระบารมีนับหมื่น หลังจากนั้นพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จต่อไปยังนิคมสร้างตนเองคลองน้ำใสในเวลาประมาณ 13.30 น.

ลักษณะภูมิอากาศ

สภาพภูมิอากาศแบ่งออกได้เป็น 3 ฤดูกาล

ฤดูร้อน เริ่มต้นแต่เดือนกุมภาพันธ์-เดือนเมษายน

ฤดูฝน ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม-เดือนตุลาคม

ฤดูหนาว ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน-เดือนมกราคม

อุณหภูมิโดยเฉลี่ย 27.5-28.78 องศาเซลเซียส

การปกครองส่วนท้องถิ่น

1. ท้องที่อำเภออรัญประเทศประกอบด้วยองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น 13 แห่ง ได้แก่
2. เทศบาลเมืองอรัญประเทศ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลอรัญประเทศทั้งตำบล
3. เทศบาลตำบลปากห้วย ครอบคลุมพื้นที่ตำบลปากห้วยทั้งตำบล
4. เทศบาลตำบลบ้านด่าน ครอบคลุมพื้นที่ตำบลบ้านด่านทั้งตำบล
5. เทศบาลตำบลป่าไร่ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลป่าไร่ทั้งตำบล
6. เทศบาลตำบลบ้านใหม่หนองไทร ครอบคลุมพื้นที่ตำบลบ้านใหม่หนองไทรทั้งตำบล
7. องค์การบริหารส่วนตำบลเมืองไผ่ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลเมืองไผ่ทั้งตำบล
8. องค์การบริหารส่วนตำบลหันทราย ครอบคลุมพื้นที่ตำบลหันทรายทั้งตำบล
9. องค์การบริหารส่วนตำบลคลองน้ำใส ครอบคลุมพื้นที่ตำบลคลองน้ำใสทั้งตำบล
10. องค์การบริหารส่วนตำบลท่าข้าม ครอบคลุมพื้นที่ตำบลท่าข้ามทั้งตำบล
11. องค์การบริหารส่วนตำบลทับพริก ครอบคลุมพื้นที่ตำบลทับพริกทั้งตำบล
12. องค์การบริหารส่วนตำบลผ่านศึก ครอบคลุมพื้นที่ตำบลผ่านศึกทั้งตำบล
13. องค์การบริหารส่วนตำบลหนองสังข์ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลหนองสังข์ทั้งตำบล
14. องค์การบริหารส่วนตำบลคลองทับจันทร์ ครอบคลุมพื้นที่ตำบลคลองทับจันทร์
ทั้งตำบล

การสาธารณสุข

1. โรงพยาบาลรัฐบาล 1 แห่ง โรงพยาบาลอรัญประเทศ
2. โรงพยาบาลสังกัดกระทรวงกลาโหม 1 แห่ง โรงพยาบาลค่ายสุรสิงหนาท
3. สำนักงานสาธารณสุขอำเภอ 1 แห่ง

4. สถานีอนามัย 16 แห่ง

แหล่งท่องเที่ยว

ด้านอรัญประเทศ

1. ปราสาทเขาน้อยสิชมพู่ เป็นโบราณสถานของชาติ ปราสาทเขาน้อยสิชมพู่แห่งนี้ยังปรากฏอยู่ในภาพสัญลักษณ์ประจำจังหวัดสระแก้วอีกด้วย
2. ปราสาทเมืองฝ้าย โบราณสถานที่ก่อสร้างด้วยอิฐศิลาแลง ปัจจุบันพังทลายจนไม่มีเค้าโครงเดิมให้เห็น นับเป็นโบราณสถานที่เก่าแก่และทรงคุณค่าอีกแห่งหนึ่ง
3. ตลาดชายแดนบ้านคลองลึก (ตลาดโรงเกลือ) ตลาดชายแดนไทย-กัมพูชา ที่มีสินค้าจำหน่ายมากมาย เช่น เสื้อผ้า เครื่องทองเหลือง กระเบื้องถ้วยชามต่าง ๆ เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องจักรสาน เป็นต้น
4. วัดอนุบรรพต สร้างขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 6 เป็นวัดที่มีอุโบสถสวยงามและลักษณะแปลกกว่าอุโบสถทั่วไป คือสร้างเป็นฐานรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส หลังคาทรงไทยยอดแหลมสูง ตกแต่งสวยงาม
5. ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง ศาลหลักเมืองที่สร้างขึ้นในปี พ.ศ. 2375 เป็นที่เคารพสักการะของประชาชนในจังหวัดสระแก้ว
6. ประตูลัทธิอรัญประเทศ สร้างเมื่อวันที่ 22 สิงหาคม พ.ศ. 2482 โดยกรมยุทธโยธาทหารบกได้ระดมกำลังทหารช่างทำการสร้างทั้งกลางวันและกลางคืนตลอด 24 ชั่วโมงแล้วเสร็จภายใน 29 วัน เสร็จเมื่อวันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2482
7. ประตูทางผ่านเข้าออกไทย-กัมพูชา ที่ตั้งอยู่ระหว่างพรมแดนไทย-กัมพูชาติัดกับเมืองปอยเปต ประตูแห่งนี้ถูกปิดมาตั้งแต่ พ.ศ. 2518 ปัจจุบันได้เปิดพรมแดน ตั้งแต่วันที่ 25 พฤษภาคม พ.ศ. 2541 ทำให้ประชาชนชาวไทยและกัมพูชาเดินทางผ่านเข้าออกหากันได้
8. สถานีรถไฟอรัญประเทศ สร้างเสร็จเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ. 2469 เป็นสถานีแห่งประวัติศาสตร์ของท้องถิ่นเป็นสถานที่ร่วมสมัยในยุครถจักรไอน้ำเฟื่องฟูจนถึงรถจักรหัวลากดีเซล หลักฐานที่ยังคงหลงเหลือคือหอเหล็กเติมน้ำให้หัวรถจักรในบริเวณใกล้เคียงกันไม่ไกลนัก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ยุพา จุลศิริวัฒนวงศ์ (2550) ความรู้ความเข้าใจ ความพึงพอใจต่อ โครงการแก้ไขปัญหาค่าความยากจน (กข.คจ.) ในพื้นที่จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาพบว่า ความรู้ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่อยู่ในระดับสูง รองลงมาอยู่ในระดับปานกลาง การบริหารงานของคณะกรรมการในการดำเนินโครงการแก้ไขปัญหาค่าความยากจน (กข.คจ.) มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับสูง ในเรื่องการรับคืนเงินยืมจากครัวเรือนเป้าหมาย สำหรับผลการดำเนินงานแก้ไขปัญหาค่าความยากจน (กข.คจ.) ของหัวหน้าครัวเรือนที่ยืมเงินไปประกอบอาชีพ พบว่า มีความรู้ความเข้าใจต่อโครงการแก้ไขปัญหาค่าความยากจน (กข.คจ.) อยู่ในระดับสูง โดยในเรื่องการติดตามให้คำแนะนำของเจ้าหน้าที่และความคิดเห็นของหัวหน้าครัวเรือนต่อการเข้าร่วมโครงการแก้ไขปัญหาค่าความยากจน (กข.คจ.) มีประโยชน์พอสมควร จำนวนเงินที่กู้ยืมต่อครัวเรือนมีความเหมาะสมดีแล้ว

มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (2553) จากการสำรวจเรื่อง “ความพร้อมและความเข้าใจของผู้ประกอบการไทยต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ เออีซี” พบว่า มีผู้ประกอบการเข้าใจการเป็นเออีซีเพิ่มขึ้น 5.1% จากปี 52 ซึ่งถือว่าน้อยมาก ส่วนเมื่อแยกกลุ่มธุรกิจที่เข้าใจเออีซี พบว่า เกษตรกรไม่รู้จักและไม่เข้าใจเออีซีถึง 100% ภาคอุตสาหกรรมไม่เข้าใจ 82.9% และภาคบริการไม่เข้าใจ 74.8% โดยประเด็นที่ยังไม่มีความเข้าใจ ได้แก่ การเปิดเสรีภาคบริการ มาตรฐานสินค้าร่วมของอาเซียน กรอบการลดอัตราภาษีศุลกากรหรือการเปิดเสรีการค้าสินค้า และการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือ ส่วนในด้านความพร้อมของธุรกิจไทยกับการแข่งขันในเออีซีนั้น ผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็ก (เอสเอ็มอี) มีความพร้อม 59.4% ไม่พร้อม 40.6% ขณะที่ธุรกิจขนาดใหญ่ พร้อม 72.8% ไม่พร้อม 27.2% โดยปัจจัยที่ทำให้ไม่พร้อมได้แก่ ธุรกิจมีทุนจำกัด เข้าถึงเงินทุนยาก และอัตราดอกเบี้ยสูง และในขณะเดียวกันจากการเก็บข้อมูลเบื้องต้น พบว่า หน่วยงานภาครัฐที่เป็นฝ่ายนโยบายและฝ่ายสนับสนุนการลงทุนของเอกชนมีจำนวนไม่น้อยที่ขาดความเข้าใจและไม่ตื่นตัวต่อการรวมกลุ่มเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งอาจส่งผลต่อการกำหนดมาตรการต่าง ๆ ที่จะตามมาอีกเป็นจำนวนมาก

ชนาลักษณ์ ตฤนวร (2545) ความรู้ความเข้าใจของประชาชนกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา การศึกษาวิจัยเรื่อง ความรู้ความเข้าใจของประชาชนกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ด้านปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาและ 3) เพื่อศึกษาหาข้อเสนอแนะ แนวทางในการประชาสัมพันธ์และอบรมให้ความรู้แก่ประชาชนในเรื่องผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาการวิจัย

ครั้งนี้เป็นเชิงปริมาณ (Quantitative research) โดยใช้การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเลือกจากประชาชนที่มีที่พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 275 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าเฉลี่ย และสถิติไคสแควร์ ในการทดสอบสมมติฐานการวิจัย ผลการศึกษาพบว่า

1. ความรู้ความเข้าใจของประชาชนกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาอยู่ในระดับปานกลาง
2. สำหรับการศึกษาวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ด้านปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา
3. ส่วนปัจจัยส่วนบุคคลด้านอายุของประชาชนกรุงเทพมหานครไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา
4. ข้อเสนอแนะจากกลุ่มตัวอย่าง ควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์โดยต่อเนื่องทั้งใน กรุงเทพมหานครและส่วนภูมิภาคต่าง ๆ ด้วย โดยสื่อต่าง ๆ ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ การจัดรายการวิทยุ สื่อโฆษณาทั้งทางวิทยุและโทรทัศน์

มานิตย์ วานิชวัตตาวรร (2545) ได้ศึกษาถึงความรู้ความเข้าใจและปัญหาการละเมิดเกี่ยวกับสิทธิอันพึงควรได้รับตามกฎหมายของลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมของนิคมอุตสาหกรรม มาบตาพุด จังหวัดระยอง โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นลูกจ้างที่ปฏิบัติงานอยู่ภายในนิคมอุตสาหกรรม มาบตาพุด จำนวน 388 คน พบว่า ความรู้ความเข้าใจของลูกจ้างเกี่ยวกับสิทธิอันพึงควรได้รับตามกฎหมายในภาพรวมมากถึงร้อยละ 58.00 มีความเข้าใจในระดับปานกลางและพบว่า ไม่มีลูกจ้างคนใดเลยที่ไม่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิอันพึงควรได้รับตามกฎหมาย ส่วนเรื่องของปัญหาในการละเมิดสิทธิของลูกจ้างในภาพรวมมากถึงร้อยละ 70.10 และพบว่า ความรู้ความเข้าใจของลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมในนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด จังหวัดระยอง เกี่ยวกับสิทธิตามกฎหมายมีความแตกต่างกันทางด้านเพศ อายุ และวุฒิการศึกษาจึงควรส่งเสริมให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิอันพึงควรได้รับตามกฎหมายแก่ผู้ที่เป็นลูกจ้างในโรงงานโดยใช้สื่อที่เข้าใจง่าย ๆ และให้มีการรับโดยทั่วถึงกันด้วย โดยให้หน่วยงานภาครัฐหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าไปตรวจสอบในสถานประกอบการเกี่ยวกับเรื่องของการละเมิดสิทธิของลูกจ้าง

บุษย์ จิระปัทมะ (2545) ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในบทบาทอำนาจหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปี 2540: ศึกษาเฉพาะกรณี เขตป้อมปราบ

ศัตรุพ่าย กรุงเทพมหานคร วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของประชาชน
ในเขตป้อมปราบศัตรุพ่ายในเรื่อง บทบาทและหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย ปี พ.ศ. 2540 เพื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตป้อมปราบ
ศัตรุพ่ายที่มีคุณสมบัติแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ต่อเดือน
ในบทบาทและอำนาจหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภา วิธีดำเนินการศึกษา เป็นการศึกษาค้นคว้าจาก
เอกสารและการศึกษาเชิงสำรวจ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จาก
กลุ่มประชากรตัวอย่างเขตป้อมปราบศัตรุพ่าย จำนวน 500 คน ผลการศึกษาวิจัยปรากฏ ดังนี้
1) ความรู้ความเข้าใจของประชาชนเขตป้อมปราบศัตรุพ่ายในเรื่องบทบาทอำนาจหน้าที่ของสมาชิก
วุฒิสภาโดยรวมในระดับสูง 2) ศึกษาวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างสภาพภูมิหลังของประชากร
ตัวอย่างกับระดับของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตป้อมปราบศัตรุพ่ายในบทบาทและ
อำนาจหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปี พ.ศ. 2540 จำแนก
ในด้านรัฐสภา ด้านการแต่งตั้ง และด้านการถอดถอน พบว่า สภาพภูมิหลังของประชากรตัวอย่าง
ในเขตป้อมปราบศัตรุพ่ายในส่วนที่มีความแตกต่างกันคือ เพศและอายุ ส่วนสภาพภูมิหลัง
ที่ไม่แตกต่างกัน คือ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

พัฒนาพงศ์ ชุมณี (2547) ศึกษาถึงความรู้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541
ของผู้ใช้แรงงานในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ โดยสำรวจจากกลุ่มตัวอย่าง 384 คน
พบว่าเพศชายและเพศหญิงในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน ส่วนใหญ่มีอายุในช่วง 25-30 ปี มีการศึกษา
สูงสุดในระดับต่ำกว่า ปวช. เป็น โสด ส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในสถานประกอบการประเภทโรงแรม
ร้อยละ 72.40

ผู้ใช้แรงงานส่วนใหญ่ มีความรู้ความเข้าใจพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541
ในระดับมากทำงานเกิน 8 ชั่วโมง สำหรับสาเหตุที่ผู้ใช้แรงงานทำงานเกินวันละ 8 ชั่วโมง เพราะ
เป็นงานต่อเนื่อง หรืองานหายากและได้รับค่าจ้างเพิ่มกว่าปกติ รวมทั้งมีวันหยุดอย่างน้อย 1 วันต่อ
สัปดาห์และส่วนใหญ่หากมีการทำงานในวันหยุดที่สำคัญตามประเพณีจะไม่ได้รับค่าจ้างเพิ่ม
แต่ได้รับวันหยุดชดเชยแทน ด้านสวัสดิการนายจ้างจัดให้มีความกฎหมายกำหนดได้แก่การจัดให้
มีห้องน้ำ สถานที่ทำงานอากาศถ่ายเทได้สะดวก มีแสงสว่างเพียงพอ ไม่มีฝุ่น เสียงไม่ดัง ยกเว้น
การตรวจร่างกายประจำปีที่ไม่ได้จัดให้มี และลูกจ้างก็ไม่ได้เรียกร้อง ส่วนในด้านสิทธิประโยชน์
พบว่า ลูกจ้างบางส่วนถูกไล่ออกโดยไม่มีความผิดและไม่ได้รับค่าชดเชย ส่วนสาเหตุที่ผู้ใช้แรงงาน

ยินยอมให้นายจ้างเอาเปรียบเพราะไม่อยากถูกไล่ออก ไม่อยากเปลี่ยนงานและไม่รู้จะไปขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานใด

วิทยา กาแก้ว (2552) ศึกษารู้อย่างเข้าใจของประชาชนในเขตพื้นที่องค์กรบริหารส่วนตำบลต้นขวน อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่มีต่อพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2552 การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความรู้ความเข้าใจของประชาชนที่มีต่อพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2552 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2552 3) ศึกษาสาเหตุที่ทำให้ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2552 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์กรบริหารส่วนตำบลต้นขวน อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ใช้ความเชื่อมั่น 91% โดยใช้สูตรยามานะ (Yamane, 1973, p. 728) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 121 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า

1. ความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2552 อยู่ในระดับปานกลาง

2. เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2552 ส่วนอาชีพและรายได้ ไม่มี ความสัมพันธ์กับความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2552

3. สาเหตุที่ทำให้ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2552 พบว่า ข้อที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ ประชาชนไม่มีความรู้หรือไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2552 ดังนั้นผู้บริหารองค์กรบริหารส่วนตำบลควรเร่งหามาตรการหรือส่งเสริมให้มีการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2552 เช่น มีการจัดการด้านสื่อสารประชาสัมพันธ์ที่หลากหลายช่องทางมากขึ้น มีการจัดทำแผนงานหรือโครงการเพื่อฝึกอบรมให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2552 เป็นต้น

ศูนย์วิจัยเอแบคโพลล์ (2555) เรื่อง “ประชาชน ยังไม่มีความเข้าใจกลุ่มประเทศอาเซียน- คำสำคัญพื้นฐานเศรษฐกิจดีพอ”

จากกลุ่มตัวอย่างประชาชนที่มีอายุ 18 ปี ขึ้นไป ใน 12 จังหวัดของประเทศ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ปทุมธานี ชลบุรี นครราชสีมา อุตรดิตถ์ กาฬสินธุ์ เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน นครสวรรค์ ประจวบคีรีขันธ์ ภูเก็ต และสงขลา จำนวน 2,539 ตัวอย่าง ดำเนินโครงการระหว่างวันที่ 1-29 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555 ที่ผ่านมา

โดยเมื่อสอบถามถึงความรู้ความเข้าใจต่อจำนวนกลุ่มประเทศในภูมิภาคอาเซียน พบว่า ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 60.90 ไม่ทราบว่ามีการมีประเทศ และตอบผิด ในขณะที่ร้อยละ 39.10 ทราบและสามารถระบุได้ถูกต้อง คือ มีจำนวนทั้งสิ้น 10 ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย พม่า ลาว กัมพูชา เวียดนาม มาเลเซีย สิงคโปร์ บรูไน อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์

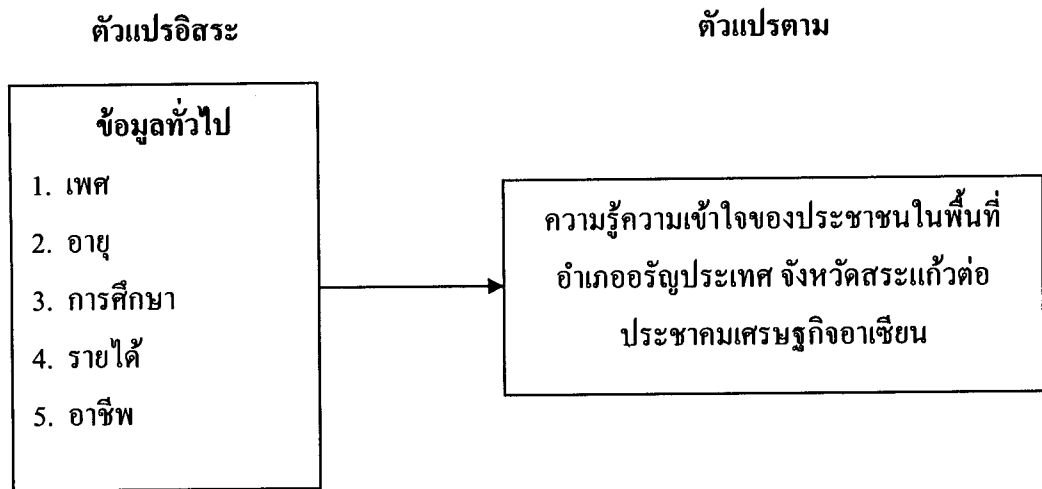
นอกจากนี้เมื่อสอบถามกลุ่มคนที่เข้าใจผิดเกี่ยวกับประเทศในภูมิภาคอาเซียน พบว่า ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 56.60 เข้าใจว่าประเทศจีนอยู่ในกลุ่มประเทศอาเซียน ในขณะที่เกินกว่าครึ่งหรือร้อยละ 52.30 เข้าใจว่าประเทศญี่ปุ่นอยู่ในกลุ่มประเทศอาเซียน และจำนวนมากหรือร้อยละ 41.70 เข้าใจว่าประเทศอินเดียอยู่ในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วย

เมื่อสอบถามว่าทราบความหมายของคำว่า “อัตราเงินเฟ้อ” หรือไม่ พบว่า กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 77.6 ไม่ทราบว่า “อัตราเงินเฟ้อ” หมายถึงอะไร ในขณะที่มีเพียงร้อยละ 22.40 ทราบว่า “อัตราเงินเฟ้อ” หมายถึงอะไร และเมื่อถามต่อถึงความหมายของ “จีดีพี” พบว่า ตัวอย่าง ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 94.00 ไม่ทราบว่า “จีดีพี” คืออะไร มีเพียงร้อยละ 6.00 เท่านั้นที่ทราบว่า “จีดีพี” คืออะไร

ที่น่าเป็นห่วง คือ ส่วนใหญ่หรือเกินกว่าร้อยละ 90.00 ไม่รู้จักองค์กรพัฒนาระหว่างประเทศ โดยร้อยละ 97.50 ระบุไม่รู้จักธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชีย (ADB) ร้อยละ 95.20 ระบุไม่รู้จักเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ร้อยละ 91.80 ระบุไม่รู้จักธนาคารโลก (World Bank) และร้อยละ 91.30 ระบุไม่รู้จักกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) เป็นต้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องได้นำแนวคิดเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ (ประภา เพ็ญสุวรรณ, 2526, หน้า 16) มาใช้ในการกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการศึกษาความรู้ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่อำเภอ
อรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative
research) โดยมีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ทำการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ ประชาชนในพื้นที่อำเภออรัญประเทศ
จังหวัดสระแก้ว ประกอบด้วย 4 เทศบาล และ 9 องค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 84,808 คน
(สำนักบริหารงานทะเบียนกรมการปกครอง, 2554)

กลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ใช้สูตรของยามาเน่ (Yamane, 1967
อ้างถึงใน สีน พันธุ์พินิจ, 2553, หน้า 133-134) ดังนี้ โดยกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่นที่ 0.05 จาก
ประชากรในสถานประกอบการที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตร

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

โดยให้ n = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนลูกจ้างประชากรที่จะศึกษา

e = ค่าความเชื่อมั่น 0.05

$$\begin{aligned} \text{ดังนั้น ขนาดตัวอย่างสถานประกอบการ} &= \frac{84,808}{1 + 84,808 (0.05)^2} \\ &= 398.12 \text{ คน} \\ n &= 399 \text{ คน} \end{aligned}$$

เมื่อได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างจากกลุ่มประชากรมาแล้ว รวมทั้งสิ้น 399 คน ซึ่งเป็น
กลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำเพื่อให้สะดวกในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยจึงกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ 400 คน และ
ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi stage sampling) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified sampling) โดยเป็นการกำหนด
สัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างกับประชากร ที่ใช้ในการวิจัยดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

อำเภอ	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
1. เทศบาลเมืองอรัญญประเทศ	16,103	76
2. เทศบาลตำบลบ้านด่าน	4,557	22
3. เทศบาลตำบลบ้านห้วย	6,782	32
4. เทศบาลตำบลป่าไร่	6,031	28
5. อบต. คลองน้ำใส	5,405	26
6. อบต. เมืองไผ่	4,233	20
7. อบต. หันทราย	5,572	26
8. อบต. ท่าข้าม	4,754	22
9. อบต. ทับพริก	3,583	17
10. อบต. ผ่านศึก	6,549	31
11. อบต. บ้านใหม่หนองไทร	9,705	46
12. อบต. คลองทับจันทร์	4,673	22
13. อบต. หนองสังข์	6,861	32
รวม	84,808	400

ขั้นตอนที่ 2 การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple sampling) การเลือกผู้ตอบแบบสอบถาม
ในเขตอำเภออรัญญประเทศ จังหวัดสระแก้ว โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยใช้วิธีการจับสลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล สำหรับศึกษาความรู้ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่
อำเภออรัญญประเทศ จังหวัดสระแก้วต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ได้แก่ แบบสอบถาม
(Questionnaire) เป็นแบบสอบถามที่ใช้สอบถามกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากหนังสือ วารสาร
นิตยสาร และเว็บไซต์ต่าง ๆ โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะทั่วไป ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา
รายได้และอาชีพ โดยคำถามในส่วนนี้จะเป็นคำถามแบบเลือกตอบ (Check list) และเติมข้อความ
จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความรู้ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่อำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้วต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยคำถามในส่วนนี้จะเป็นคำถามแบบวัดความรู้ จำนวน 30 ข้อ

ลักษณะของคำถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check list) ระหว่าง “ใช่” กับ “ไม่ใช่” โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ตอบถูก หมายถึง มีค่าคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน

ตอบผิด หมายถึง มีค่าคะแนนเท่ากับ 0 คะแนน

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

แบบสอบถามฉบับนี้ ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่อำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจากนั้นนำมากำหนดกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัยกำหนดนิยามและเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และตรวจสอบเนื้อหาของแบบสอบถามว่าครอบคลุมวัตถุประสงค์หรือไม่ จากนั้นนำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบและนำมาปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

3. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ประกอบด้วย

3.1 นายพิษณุวัตร วรรณกุล นายอำเภอรัฐประเศ

3.2 รศ.ดร.ศรุตี สกุลรัตน์ ผู้อำนวยการศูนย์อินโดจีนศึกษา

3.3 นายจิตพล ชัยมะดัน อาจารย์ประจำวิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ

เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) และพิจารณาแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

4. นำแบบสอบถามที่ได้ไปทดลองใช้ (Try out) กับลูกจ้างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาค่าความเชื่อมั่น KR-20 ได้ค่าความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.73 ซึ่งถือว่าแบบสอบถามนี้มีความเชื่อถือได้สามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลจริงต่อไปได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอน ดังนี้

1. ลงพื้นที่ตามเทศบาล และ อบต. ต่าง ๆ เพื่อแจกแบบสอบถาม โดยการแจกแบบสอบถามเป็นการแจกแบบบังเอิญ
2. เก็บรวบรวมแบบสอบถาม
3. จากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามไป จำนวน 400 ชุด โดยมีแบบสอบถามที่ได้รับกลับคือมาและมีความสมบูรณ์ จำนวน 400 ชุด คิดเป็น 100 เปอร์เซ็นต์

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยและการหาค่าสถิติในการศึกษาวิจัยครั้งนี้แบ่งวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถามจากแบบสอบถามและ ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่อำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยใช้วิธีการมวผลค่าทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของข้อมูลตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้และ อาชีพใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) เพื่อใช้แจกแจงความถี่ (Frequency) และคำนวณเป็นร้อยละ (Percentages) นำเสนอผลการศึกษาในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย
2. ข้อมูลระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่อำเภอรัฐประเศ จังหวัด สระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) และกำหนดเกณฑ์ระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่อำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนด้วยวิธีความถี่ (Frequency) และคำนวณเป็นร้อยละ (Percentage) ในการวิเคราะห์เพื่อให้ทราบระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่อำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้วต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
3. สมมติฐานการวิจัย วิเคราะห์การเปรียบเทียบโดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และสถิติ Independent samples (t-test) และทดสอบรายคู่ด้วยวิธีการ LSD

เกณฑ์การแปลผล

เกณฑ์การแปลผลความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเศ
จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

การศึกษาของความรู้ความเข้าใจมีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

1. ตอบผิด ได้ 0 คะแนน

2. ตอบถูก ได้ 1 คะแนน

ข้อ 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 13, 14, 18, 21, 22, 23, 26, 29, 30 ตอบว่า “ใช่”

ข้อ 4, 10, 15, 16, 17, 19, 20, 24, 25, 27, 28 ตอบว่า “ไม่ใช่”

นำแบบสอบถามที่ตรวจได้คะแนนแล้ว ไปวิเคราะห์ตามระดับคุณภาพแล้วนำข้อมูล
มาแปรค่าเฉลี่ยระดับปัญหาของตัวแปรต่าง ๆ ออกเป็น 3 ระดับ โดยการหาความกว้างของ
อันตรภาคชั้น ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{สูตร การหาอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด-คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้นที่ต้องการ}} \\ \text{แทนค่าระหว่างชั้น} &= \frac{30-0}{3} \\ &= 10 \end{aligned}$$

ในการวิจัยครั้งนี้ กำหนดเกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ย ดังนี้

ตอบถูก 0-10 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจระดับน้อย

ตอบถูก 11-20 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจระดับปานกลาง

ตอบถูก 21-30 หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจระดับมาก

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัย “ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนกับเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ อาชีพ โดยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่อำเภอรัฐประเทสจังหวัดสระแก้ว จำนวน 400 คน ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอผลวิเคราะห์เป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตอนที่ 3 ทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว จำนวน 400 ชุด สามารถจำแนกข้อมูลลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างได้ ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	207.00	51.75
หญิง	193.00	48.25
รวม	400.00	100.00

ตารางที่ 2 (ต่อ)

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
อายุ		
ต่ำกว่า 20 ปี	77.00	19.25
21-30 ปี	117.00	29.25
31-40 ปี	94.00	19.25
41-50 ปี	83.00	20.75
51 ปีขึ้นไป	29.00	7.25
รวม	400.00	100.00
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าประถมศึกษา	63.00	15.75
ประถมศึกษา	148.00	37.00
มัธยมศึกษา/ ปวช.	108.00	27.00
ปวส./ อนุปริญญา	40.00	10.00
ปริญญาตรี	34.00	8.50
สูงกว่าปริญญาตรี	7.00	1.75
รวม	400.00	100.00
รายได้		
ไม่เกิน 5,000 บาท	166.00	41.50
5,000-10,000 บาท	112.00	28.00
10,001-15,000 บาท	83.00	20.75
15,001-20,000 บาท	24.00	6.00
20,001-30,000 บาท	12.00	3.00
30,001 บาทขึ้นไป	3.00	0.75
รวม	400.00	100.00

ตารางที่ 2 (ต่อ)

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
อาชีพ		
เกษตรกร/ รับจ้าง	85.00	21.25
ลูกจ้าง/ พนักงาน	197.00	49.25
รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	9.00	2.25
ธุรกิจส่วนตัว/ อาชีพอิสระ	66.00	21.25
อื่น ๆ	43.00	10.75
รวม	400.00	100.00

จากตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 51.75 มีอายุ 21-30 ปี มากที่สุด ร้อยละ 29.25 รองลงมาคือ อายุ 41-50 ปี อายุ 31-40 ปี อายุไม่เกิน 20 ปี และอายุ 51 ปีขึ้นไป ร้อยละ 20.75, 19.25 เท่ากันและ 7.25 ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา ร้อยละ 37.00 รองลงมาเป็นระดับมัธยมศึกษา/ ปวช. ระดับต่ำกว่าประถมศึกษา ระดับ ปวส./ อนุปริญญา ระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 27.00, 15.75, 10.00, 8.50 และ 1.75 ตามลำดับ และส่วนใหญ่มีรายได้ไม่เกิน 5,000 บาท ร้อยละ 41.50 รองลงมา 5,000-10,000 บาท, 10,001-15,000 บาท, 15,001-20,000 บาท, 20,001-30,000 บาท และ 30,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 28.00, 20.75, 6.00, 3.00, 0.75 ตามลำดับ และอาชีพที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คือ ลูกจ้าง/ พนักงาน ร้อยละ 49.25 รองลงมาคือ เกษตรกร/ รับจ้าง และธุรกิจส่วนตัว/ อาชีพอิสระ ร้อยละ 21.25 เท่ากัน อื่น ๆ และรับราชการ/ วิสาหกิจ ร้อยละ 10.75 และ 2.25 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทศจังหวัดสระแก้วต่อ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

จากแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างประชากรในเขตอำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว
จำนวน 400 ชุด ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว
ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขต
อำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

คำถาม	ระดับความรู้ความเข้าใจ			
	ถูก		ผิด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. อาเซียน คือ ประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้	351.00	87.75	49.00	12.25
2. เริ่มแรก อาเซียน (ASEAN) จัดตั้ง โดยประเทศ สมาชิก 5 ประเทศ	226.00	56.50	174.00	43.50
3. อาเซียนมีสมาชิกทั้งหมด 10 ประเทศ	277.00	69.25	123.00	30.75
4. วัตถุประสงค์ของการร่วมกลุ่มเศรษฐกิจในระดับ ภูมิภาคคือ เพื่อให้ประเทศสมาชิกติดต่อค้าขายกันได้ ง่ายขึ้น	129.00	32.25	271.00	67.75
5. เศรษฐกิจหลักในอาเซียนคือ เกษตรกรรม	252.00	63.00	148.00	37.00
6. อาเซียน (ASEAN) มาจาก Asia South East Association Nations	248.00	62.00	152.00	38.00
7. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือการเป็นตลาดและ ฐานการผลิตเดียวกันของประเทศสมาชิก	286.00	71.50	114.00	28.50
8. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเต็มรูปแบบเริ่ม ในปี พ.ศ. 2558	199.00	49.75	201.00	50.25

ตารางที่ 3 (ต่อ)

คำถาม	ระดับความรู้ความเข้าใจ			
	ถูก		ผิด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
9. ประชาคมอาเซียน มี 3 เสาหลัก คือ ประชาคมความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน	283.00	70.75	177.00	29.25
10. การก่อตั้งประชาคมอาเซียนเพื่อเปลี่ยนมาใช้เงินตราสกุลเดียวกัน	201.00	52.50	190.00	47.50
11. ผลความร่วมมือของอาเซียนคือ เขตการลงทุนอาเซียน	284.00	71.00	116.00	29.00
12. กฎบัตรอาเซียน เป็นกรอบที่ใช้เพื่อสร้างกฎเกณฑ์ให้ประเทศสมาชิกปฏิบัติ	264.00	66.00	136.00	34.00
13. แผนการดำเนินงานที่ใช้กำหนดทิศทางด้านเศรษฐกิจ เรียกว่า พิมพีเจิวแห่งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	235.00	58.75	165.00	41.25
14. ประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มสมาชิกอาเซียน สามารถไปลงทุนในประเทศอื่นที่เป็นสมาชิกได้อย่างเสรี	269.00	67.25	131.00	32.75
15. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเกิดขึ้นเพื่อลดปัญหาแรงงานเถื่อน	152.00	38.00	248.00	62.00
16. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนคือ ทุกประเทศจะสามารถตั้งภาษีการค้าระหว่างประเทศได้ตามต้องการ	166.00	41.50	234.00	58.50
17. อาเซียนมุ่งเน้นพัฒนาเศรษฐกิจเพียงด้านเดียว	187.00	46.75	213.00	53.25
18. AFTA เกี่ยวข้องกับเขตการค้าเสรี	262.00	65.00	138.00	34.50
19. วัตถุประสงค์ในการร่วมกลุ่มของอาเซียนคือ เพื่อร่วมกันต่อต้านการค้ายาเสพติดข้ามชาติ	169.00	42.25	231.00	57.75
20. ประโยชน์ของการก่อตั้งประชาคมอาเซียนทำให้มีอำนาจต่อรองทางการค้ากับต่างชาติเพิ่มขึ้น	68.00	17.00	332.00	83.00

ตารางที่ 3 (ต่อ)

คำถาม	ระดับความรู้ความเข้าใจ			
	ถูก		ผิด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
21. อาเซียนมีวัตถุประสงค์ทางการเมืองเพื่อให้เอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นเขตสันติภาพเสรีภาพ และความเป็นกลาง	235.00	58.75	165.00	41.25
22. เมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กลุ่มประเทศอาเซียนจะใช้ระเบียบเดียวกันหมดตามระเบียบของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	302.00	75.50	98.00	24.50
23. การค้าด้านบริการเสรี ไม่ได้อยู่ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	195.00	48.75	205.00	51.25
24. ประเทศสมาชิกต่าง ๆ ของอาเซียน ต้องเร่งสร้างมาตรฐานของสินค้าของตนเองเพื่อให้ประเทศสมาชิกปฏิบัติ เมื่อมีการส่งเข้ามาขายในประเทศของตน	106.00	26.50	294.00	73.50
25. การอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางภายในอาเซียน อยู่ในแผนการนำร่องสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	120.00	30.00	280.00	70.00
26. จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ เป็นกลุ่มประเทศสมาชิกที่ก่อตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	232.00	58.00	168.00	42.00
27. การเคลื่อนย้ายแรงงานเสรี ระหว่างประเทศสมาชิกทำได้เฉพาะแรงงานด้อยคุณภาพ	167.00	41.75	233.00	58.25
28. การส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (การเงินการขนส่ง และเทคโนโลยีสารสนเทศ) ของประเทศสมาชิกเป็นแผนที่จะนำไปสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	117.00	29.25	283.00	70.75

ตารางที่ 3 (ต่อ)

คำถาม	ระดับความรู้ความเข้าใจ			
	ถูก		ผิด	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
29. การท่องเที่ยว เทคโนโลยีสารสนเทศ สาขาสุขภาพ สาขาการบินและสาขาโลจิสติกส์เป็นข้อตกลงของ ประเทศสมาชิกที่จะสงวนไม่สามารถเปิดเสรีได้	228.00	57.00	172.00	43.00
30. ประเทศไทยเป็นสมาชิกอาเซียน	398.00	99.50	2.00	0.50

จากตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ในเรื่องประเทศไทยเป็นสมาชิกอาเซียนเป็นอันดับ 1 ร้อยละ 99.50 รองลงมาได้แก่ ประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คิดเป็น ร้อยละ 87.75 และอันดับสุดท้าย เรื่องประโยชน์ของการก่อตั้งประชาคมอาเซียนมีอำนาจต่อรองทางการค้ากับต่างชาติเพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 17.00

ตารางที่ 4 สรุปผลแบบสอบถามระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ระดับความรู้	ความถี่	ร้อยละ
รู้น้อย	7.00	1.75
รู้ปานกลาง	369.00	92.25
รู้มาก	24.00	6.00
รวม	400.00	100.00

จากตารางที่ 4 ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีความรู้ระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 92.25 มีความรู้มากร้อยละ 6.00 และมีความรู้่น้อยร้อยละ 1.75

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบเพศกับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทศต่อ
ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

เพศ	จำนวน	\bar{X}	SD	t	Sig.
ชาย	207.00	2.02	0.25	-1.37	0.17
หญิง	193.00	2.06	0.30		

*p < .05

จากตารางที่ 5 การเปรียบเทียบเพศกับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอ
รัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ .17 แสดงว่า
ประชาชนเพศชายและเพศหญิงมีความรู้ความเข้าใจ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขต
อำเภอรัฐประเทศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	\bar{X}	SD
ต่ำกว่า 20 ปี	2.01	0.26
21-30 ปี	2.06	0.30
31-40 ปี	2.07	0.30
41-50 ปี	2.02	0.22
51 ปีขึ้นไป	2.00	0.27

ตารางที่ 7 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประศาสน์ประเทศจังหวัดสระแก้วต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามช่วงอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4.00	0.28	0.07	0.92	0.45
ภายในกลุ่ม	395.00	30.00	0.08		
รวม	399.00	30.28			

* $p < .05$

จากตารางที่ 7 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจของประชาชนที่มีช่วงอายุแตกต่างกันได้ค่า Sig. เท่ากับ .45 แสดงว่า ประชาชนที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประศาสน์ประเทศจังหวัดสระแก้วต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามวุฒิการศึกษา

วุฒิการศึกษา	\bar{X}	SD
ต่ำกว่าประถมศึกษา	1.94	0.25
ประถมศึกษา	2.05	0.26
มัธยมศึกษา/ ปวช.	2.06	0.27
ปวส./ อนุปริญญา	1.98	0.16
ปริญญาตรี	2.18	0.39
สูงกว่าปริญญาตรี	2.29	0.49

ตารางที่ 9 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัษฎาประเทศจังหวัดสระแก้วต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามวุฒิการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	5.00	1.95	0.39	5.43	0.00
ภายในกลุ่ม	394.00	28.33	0.07		
รวม	399.00	30.28			

* $p < .05$

จากตารางที่ 9 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจของประชาชน จำแนกตามวุฒิการศึกษา พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.00 แสดงว่า ประชาชนที่มีวุฒิการศึกษาแตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจแตกต่างกัน ที่นัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 10 การวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post hoc) ของค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจของประชาชน ในเขตอำเภอรัษฎาประเทศจังหวัดสระแก้วต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามวุฒิการศึกษา

คณะที่ศึกษา	\bar{x}	ต่ำกว่า ประถมศึกษา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา/ ปวช.	อนุปริญญา/ ปวส.	ปริญญาตรี	สูงกว่า ปริญญาตรี
		1.94	2.05	2.06	1.98	2.18	2.29
ต่ำกว่าประถมศึกษา	1.94		-.11*	-.12*	-.04	-.24*	-.35*
ประถมศึกษา	2.05			.00	.08	-.12*	-.23*
มัธยมศึกษา/ปวช.	2.06				.08	-.12*	-.23*
อนุปริญญา/ปวส.	1.98					-.20*	-.31*
ปริญญาตรี	2.18						-.11
สูงกว่าปริญญาตรี	2.29						

* Sig. < .05

จากตารางที่ 10 เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการทดสอบของ Lsd พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษาแตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา/ ปวช. ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี โดยพบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษา มีความรู้ความเข้าใจน้อยกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา/ ปวช. ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษาประถมศึกษาแตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษา ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี โดยพบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษาประถมศึกษา มีความรู้ความเข้าใจน้อยกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษา ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิศึกษามัธยมศึกษา/ ปวช. แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษา ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี โดยพบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิศึกษามัธยมศึกษา/ ปวช. มีความรู้ความเข้าใจน้อยกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษา ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษา อนุปริญญา/ ปวส. แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษา ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี โดยพบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิศึกษาอนุปริญญา/ ปวส. มีความรู้ความเข้าใจน้อยกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีวุฒิการศึกษา ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขต

อำเภออรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้

รายได้	\bar{X}	SD
ไม่เกิน5,000 บาท	2.01	0.23
5,001-10,000 บาท	2.08	0.27
10,001-15,000 บาท	2.06	0.33
15,001-20,000 บาท	2.08	0.41
20,001-30,000 บาท	2.00	0.00
30,001 บาทขึ้นไป	2.00	0.00

ตารางที่ 12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทศจังหวัดสระแก้วต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามรายได้

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	5.00	0.48	0.10	1.26	0.28
ภายในกลุ่ม	394.00	29.80	0.08		
รวม	399.00	30.28			

*p < .05

จากตารางที่ 12 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจของประชาชนที่มีรายได้แตกต่างกัน พบว่าค่า Sig. เท่ากับ 0.28 แสดงว่า ประชาชนที่มีรายได้แตกต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทศจังหวัดสระแก้วต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	\bar{X}	SD
เกษตรกร/ รับจ้าง	2.06	0.24
ลูกจ้าง/ พนักงาน	2.05	0.29
รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	2.33	0.50
ธุรกิจส่วนตัว/ อาชีพอิสระ	2.03	0.25
อื่น ๆ	1.95	0.21

ตารางที่ 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชามศเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามอาชีพ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	4.00	1.14	0.28	3.85	0.00
ภายในกลุ่ม	395.00	29.14	0.07		
รวม	399.00	30.28			

** p < .05

ตารางที่ 14 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจของประชาชน จำแนกตามอาชีพ พบว่า ค่า Sig. เท่ากับ 0.00 แสดงว่า ประชาชนที่มีอาชีพแตกต่างกันมีความรู้ความเข้าใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

ตารางที่ 15 การวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ (Post hoc) ของค่าเฉลี่ยความรู้ความเข้าใจของประชาชน ในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชามศเศรษฐกิจอาเซียน จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	\bar{X}	เกษตรกร/ รับจ้าง	ลูกจ้าง/ พนักงาน	รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	ธุรกิจส่วนตัว/ อาชีพอิสระ	อื่น ๆ
		2.06	2.05	2.33	2.03	1.95
เกษตรกร/รับจ้าง	2.06		.01	-.27*	.03	.11*
ลูกจ้าง/พนักงาน	2.05			-.29*	.02	.09*
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	2.33				.30*	.38*
ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ	2.03					.08
อื่น ๆ	1.95					

* Sig. < .05

จากตารางที่ 15 เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีการทดสอบของ Lsd พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพเกษตรกร/รับจ้างแตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ และอาชีพอื่น ๆ โดยพบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพเกษตรกร/ รับจ้าง มีความรู้ความเข้าใจน้อยกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพรับราชการ/ วิชาชีพแต่มากกว่าอาชีพอื่น ๆ

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพลูกจ้าง/ พนักงานแตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพรับราชการ/ วิชาชีพและอาชีพอื่น ๆ โดยพบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพลูกจ้าง/ พนักงาน มีความรู้ความเข้าใจน้อยกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพรับราชการ/ วิชาชีพแต่มากกว่าอาชีพอื่น ๆ

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพรับราชการ/ วิชาชีพแตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ อาชีพอิสระ และอาชีพอื่น ๆ โดยพบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพรับราชการ/ วิชาชีพมีความรู้ความเข้าใจมากกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ อาชีพอิสระ และอาชีพอื่น ๆ

ตอนที่ 3 ทดสอบสมมติฐาน

ตารางที่ 16 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน
1. ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่างกัน	ปฏิเสธสมมติฐาน
2. ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่างกัน	ปฏิเสธสมมติฐาน
3. ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่างกัน	ยอมรับสมมติฐาน
4. ประชาชนที่มีรายได้ต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่างกัน	ปฏิเสธสมมติฐาน
5. ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนต่างกัน	ยอมรับสมมติฐาน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและเพื่อเปรียบเทียบระดับความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเทส จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในอำเภอรัฐประเทส จำนวน 400 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi stage sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่า Independent samples (t-test) One-way ANOVA และทดสอบรายคู่ทางสถิติ ด้วยวิธีการ LSD ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปรายผล และเสนอแนะดังนี้

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีช่วงอายุระหว่าง 21-30 ปี ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท และมีอาชีพลูกจ้าง/ พนักงาน

ส่วนที่ 2 ความรู้ความเข้าใจ ผลการศึกษา ในภาพรวม พบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อันดับ 1 ประเทศไทยเป็นสมาชิกอาเซียน รองลงมา อาเซียน คือ ประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และอันดับสุดท้าย ประโยชน์ของการก่อตั้งประชาคมอาเซียนมีอำนาจต่อรองทางการค้ากับต่างชาติเพิ่มขึ้น

ส่วนที่ 3 การทดสอบสมมติฐาน

1. ประชาชนที่มีเพศต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน
2. ประชาชนที่มีอายุต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน
3. ประชาชนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนแตกต่างกัน ที่นัยสำคัญทางสถิติ .05

4. ประชาชนที่มีรายได้ต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ไม่แตกต่างกัน

5. ประชาชนที่มีอาชีพต่างกัน มีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แตกต่างกัน ที่นัยสำคัญทางสถิติ .05

อภิปรายผล

จากการวิจัยพบว่าผลการศึกษา ในภาพรวม พบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน อันดับ 1 ประเทศไทยเป็นสมาชิกอาเซียน รองลงมาอาเซียน คือ ประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และอันดับสุดท้าย ประโยชน์ของการก่อตั้งประชาคมอาเซียนมีอำนาจต่อรองทางการค้ากับต่างชาติเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับจากการสำรวจของมหาวิทยาลัยหอการค้าไทย (2553) เรื่อง “ความพร้อมและความเข้าใจของผู้ประกอบการไทยต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ เออีซี” พบว่า มีผู้ประกอบการเข้าใจการเป็นเออีซีเพิ่มขึ้น 5.1% จากปี 52 ซึ่งถือว่าน้อยมาก ส่วนเมื่อแยกกลุ่มธุรกิจที่เข้าใจเออีซี พบว่า เกษตรกรไม่รู้จักและไม่เข้าใจเออีซีถึง 100% ภาคอุตสาหกรรมไม่เข้าใจ 82.9% และภาคบริการไม่เข้าใจ 74.8% โดยประเด็นที่ยังไม่มีความเข้าใจ ได้แก่ การเปิดเสรีภาคบริการ มาตรฐานสินค้าร่วมของอาเซียน กรอบการลดอัตราภาษีศุลกากรหรือการเปิดเสรีการค้าสินค้า และการเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือ ส่วนในด้านความพร้อมของธุรกิจไทยกับการแข่งขันในเออีซีนั้น ผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็ก (SME) มีความพร้อม 59.4% ไม่พร้อม 40.6% ขณะที่ธุรกิจขนาดใหญ่ พร้อม 72.8% ไม่พร้อม 27.2% โดยปัจจัยที่ทำให้ไม่พร้อมได้แก่ ธุรกิจมีทุนจำกัด เข้าถึงเงินทุนยาก และอัตราดอกเบี้ยสูง และในขณะเดียวกัน จากการเก็บข้อมูลเบื้องต้น พบว่า หน่วยงานภาครัฐที่เป็นฝ่ายนโยบายและฝ่ายสนับสนุนการลงทุนของเอกชนมีจำนวนไม่น้อยที่ขาดความเข้าใจ และไม่ตื่นตัวต่อการรวมกลุ่มเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ซึ่งอาจส่งผลต่อการกำหนดมาตรการต่าง ๆ ที่จะตามมาอีกเป็นจำนวนมาก

และยังสอดคล้องกับศูนย์วิจัยเอแบคโพลล์ (2555) เรื่อง “ประชาชน ยังไม่มีความเข้าใจกลุ่มประเทศอาเซียน-คำสำคัญพื้นฐานเศรษฐกิจดีพอ” ได้ทำการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ใน 12 จังหวัดของประเทศ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ปทุมธานี ชลบุรี นครราชสีมา อุรธานี กาฬสินธุ์ เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน นครสวรรค์ ประจวบคีรีขันธ์ ภูเก็ต และสงขลา จำนวน 2,539 ตัวอย่าง ดำเนินโครงการระหว่างวันที่ 1-29 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2555

โดยเมื่อสอบถามถึงความรู้ความเข้าใจต่อจำนวนกลุ่มประเทศในภูมิภาคอาเซียน พบว่า ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 60.9 ไม่ทราบว่ามียี่สิบประเทศ และตอบผิด ในขณะที่ร้อยละ 39.1 ทราบและสามารถระบุได้ถูกต้อง คือ มีจำนวนทั้งสิ้น 10 ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย พม่า ลาว กัมพูชา เวียดนาม มาเลเซีย สิงคโปร์ บรูไน อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์

นอกจากนี้เมื่อสอบถามกลุ่มคนที่เข้าใจผิดเกี่ยวกับประเทศในภูมิภาคอาเซียน พบว่า ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 56.6 เข้าใจว่าประเทศจีนอยู่ในกลุ่มประเทศอาเซียน ในขณะที่เกินกว่าครึ่งหรือร้อยละ 52.3 เข้าใจว่าประเทศญี่ปุ่นอยู่ในกลุ่มประเทศอาเซียน และจำนวนมากหรือร้อยละ 41.7 เข้าใจว่าประเทศอินเดียอยู่ในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วย

ทั้งนี้เป็นเพราะเนื่องจากทางภาครัฐยังขาดการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทั่วไปอย่างจริงจัง ทำให้ประชาชนทั่วไปไม่มีความรู้ความเข้าใจในการรวมกลุ่มของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างแท้จริง รวมถึงไม่ทราบเรื่องผลกระทบที่จะเกิดขึ้น และประโยชน์ที่จะได้จากการรวมกลุ่มเศรษฐกิจ อาจส่งผลให้ประชาชนทั่วไปอาจเสียเปรียบในการที่จะเริ่มในการปรับตัวที่จะดำรงชีวิต หรือการทำการค้าภายหลังการรวมกลุ่มเศรษฐกิจ โครงการที่ภาครัฐไม่ได้ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนให้เข้าใจในเรื่องการรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอย่างจริงจัง เนื่องจากการขาดความต่อเนื่องในการบริหารราชการแผ่นดินของรัฐบาล เนื่องจากการขาดเสถียรภาพทางการเมืองของรัฐบาลที่เกิดการเปลี่ยนแปลงของรัฐบาล และนโยบายในการบริหารประเทศ ทำให้รัฐบาลมุ่งสนใจแต่การได้มาซึ่งคะแนนเสียงและได้มาซึ่งอำนาจในการบริหารประเทศ และการระแวงการสูญเสียเสถียรภาพทางการเมือง เลยนั่นเฉพาะการใช้นโยบายเฉพาะหน้าที่ส่งผลถึงคะแนนเสียงทางการเมือง และมุ่งใช้เฉพาะการประชาสัมพันธ์ในส่วนของนโยบายที่รัฐบาลเห็นว่า มีผลซึ่งคะแนนเสียงทางการเมืองเท่านั้น และจากการศึกษาเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนจำแนกตาม เพศ อายุ การศึกษา รายได้และอาชีพ พบว่า

ประชาชนที่มีเพศ อายุ รายได้ ต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะรัฐยังไม่ได้มีการส่งเสริมและประชาสัมพันธ์อย่างจริงจังทำให้ประชาชนยังไม่เห็นความสำคัญและยังไม่ทำความเข้าใจกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเท่าที่ควร อีกทั้งผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุและรายได้ใกล้เคียงกันอาจทำให้ไม่เห็นความแตกต่างกัน

ส่วนประชาชนที่มีการศึกษาและอาชีพ ต่างกันมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนไม่แตกต่างกัน

ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษาล้วนใหญ่มีการศึกษาระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา และมีอาชีพรับจ้าง/ พนักงานเหมือนกัน

ในความคิดเห็นของผู้วิจัยเห็นว่าควรจัดให้มีการประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง ทั้งใน กรุงเทพมหานครและส่วนภูมิภาคต่าง ๆ ด้วย โดยสื่อต่าง ๆ ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ การจัดรายการวิทยุ สื่อโฆษณาทั้งทางวิทยุและโทรทัศน์ เพื่อให้ประชาชนได้มีความรู้ความเข้าใจ ในกฎหมาย กฎระเบียบ รวมถึงข้อตกลงความร่วมมือต่าง ๆ ที่รัฐบาลได้ดำเนินการ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตอำเภอรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน พบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจอยู่ในระดับ ปานกลาง จากข้อค้นพบดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

เชิงนโยบาย

1. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งควรเร่งส่งเสริมการให้ความรู้ความเข้าใจด้านประชาคมอาเซียน โดยเฉพาะทางด้านเศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม แก่ผู้ประกอบการ ประชาชนทั่วไป ซึ่งได้รับผลกระทบโดยตรง อย่างทั่วถึงและต่อเนื่อง
2. สถาบันทางการศึกษาทุกระดับ ควรเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจขั้นพื้นฐานให้ความรู้แก่ นักเรียน นักศึกษา ทุกระดับ

เชิงปฏิบัติ

1. ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ จัดการกระจายเสียงประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนทุกสัปดาห์
2. จัดการอบรมผู้ประกอบการตามจังหวัดต่าง ๆ โดยจังหวัด และอุตสาหกรรมจังหวัด โดยการจัดสัมมนาผู้ประกอบการ
3. จัดสัมมนาประชาสัมพันธ์ในสถานอุดมศึกษาต่าง ๆ หรือ จัด โครงการสัปดาห์อาเซียนในสถานอุดมศึกษา

เชิงวิชาการ

1. จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับปานกลาง แต่เป็นการศึกษาจากประชาชนทั่วไป ดังนั้นผู้ที่ศึกษาต่อไปอาจทำการศึกษาโดยเน้นเป็นกลุ่มที่มีขนาดเฉพาะขึ้น เช่น กลุ่มผู้ประกอบการเพาะอาจเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด หรือ กลุ่มนักเรียนนักศึกษา
2. จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอยู่ในระดับปานกลาง ผู้ที่จะศึกษาต่อไปควรจะศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่อไป

บรรณานุกรม

- กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์. (2545). *การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภูมิภาคต่าง ๆ*. เข้าถึงได้จาก http://www.moc.go.th/thai/dbc/bilateral/speech/grp_eco.htm
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). *การศึกษา: การสร้างประชาคมอาเซียน*. กรุงเทพฯ: สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ.
- เกสร โสภโณวงศ์. (2541). *การมีส่วนร่วมของสมาชิกในการดำเนินงานกลุ่มสัจจะออมทรัพย์เพื่อการผลิตในนิคมสร้างตนเองพระแสง จังหวัดสุราษฎร์ธานี*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ชนาลักษณ์ ตฤณว. (2545). *ความรู้ความเข้าใจของประชาชนกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มานิชญา ก้องกวิน. (2551). *ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งมีชีวิตดัดแปลงพันธุกรรมของประชาชนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ชนพน สมัครการ. (2550). *ความรู้ความเข้าใจปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงหลังเข้าร่วมโครงการประยุกต์ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติ: ศึกษากรณีผู้เข้าอบรมพลังกายทิพย์เพื่อสุขภาพ กรมขนส่งทางอากาศ กองบัญชาการสนับสนุนทางอากาศ*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- บุษย์ จิระปัทมะ. (2545). *ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในบทบาทอำนาจหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภาตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ปี 2540: ศึกษาเฉพาะกรณี เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประภัสสร เทพชาติ. (2554). *ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน*. กรุงเทพฯ: เสมาธรรม.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). *ทัศนคติ: การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ประยูร อรัญรุท. (2541). *ความรู้ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่และการปกครองท้องถิ่นรูปแบบองค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอภูหลวง จังหวัดเลย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- พัฒนพงศ์ ชุมณี. (2547). *ความรู้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 ของผู้ใช้แรงงาน ในเขตอำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ไพศาล หวังพานิช. (2526). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. (2553). *ความพร้อมและความเข้าใจของผู้ประกอบการไทยต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือเออีซี*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- มานิตย์ วานิชวัตถากร. (2545). *ความรู้ความเข้าใจและปัญหาการละเมิดเกี่ยวกับสิทธิอันพึงควรได้รับตามกฎหมายของลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมของนิคมอุตสาหกรรมมาบตาพุด จังหวัดระยอง*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มานิช เวชพันธ์. (2532). *การมีส่วนร่วมทางการเมืองของข้าราชการประจำ: ศึกษาเปรียบเทียบข้าราชการพลเรือน ทหารและตำรวจ*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
- ยุพา จุลศิริวัฒนวงศ์. (2550). *ความรู้ความเข้าใจ ความพึงพอใจต่อโครงการแก้ไขปัญหาค่าความยากจน (กข.คจ.) ในพื้นที่จังหวัดชลบุรี*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารงานท้องถิ่น, วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วิกิพีเดีย. (2555). *ข้อมูลทั่วไปของอำเภออรัญประเทศ*. เข้าถึงได้จาก <http://th.wikipedia.org/wiki/อรัญประเทศ>
- วิทยา กาแก้ว. (2552). *ความรู้ความเข้าใจของประชาชนในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลต้นยวน อำเภอพนม จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่มีต่อพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2552*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการปกครองท้องถิ่น, วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น, มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ศีลวัต ศรีสวัสดิ์. (2552). *ความรู้ความเข้าใจปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของผู้ที่มีภูมิลำเนาในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการสิ่งแวดล้อม, คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ศูนย์วิจัยเอแบคโพลล์. (2555). *ประชาชนยังไม่มี ความเข้าใจกลุ่มประเทศอาเซียน คำสำคัญพื้นฐานเศรษฐกิจดีพอ*. กรุงเทพฯ: ศูนย์วิจัยเอแบคโพลล์.
- สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย. (2554). *ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC)*. กรุงเทพฯ: สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย.

- สุนีย์ กาศจำรูญ. (2544). *การจัดประเภทความรู้* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อนันต์ ศรีโสภณ. (2525). *ทฤษฎีการวัดผลและการทดสอบ*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อมร โสภณวิเศษฐ่วงศ์ และกวี อิศริวรรณ. (2541). *พระพุทธศาสนา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6*.
กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อรทัย รัตนวิมล. (2545). *ความพร้อมของคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล
ในจังหวัดนครปฐมต่อภารกิจด้านสาธารณสุข*. นครปฐม: สถาบันราชภัฏนครปฐม.
- อักษร สวัสดิ์. (2542). *ความรู้ความเข้าใจ และความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย: กรณีศึกษาในเขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการสิ่งแวดล้อม, คณะพัฒนาสังคมและ
สิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- อารยา แก้วกษรธรรม. (2548). *ความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่องานสาธารณสุขในองค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่น: ศึกษากรณีองค์การบริหารส่วนตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง
จังหวัดชลบุรี*. ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ,
วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง ความรู้ความเข้าใจของประชาชนอำเภอรัฐประเทศจังหวัดสระแก้วต่อ
ประชามติเศรษฐกิจอาเซียน

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ต้องการศึกษาความรู้ความเข้าใจของประชาชนอำเภอรัฐประเทศจังหวัดสระแก้ว ต่อประชามติเศรษฐกิจอาเซียน
2. โปรดตอบคำถามทุกข้อตามคำแนะนำของแต่ละตอน อนึ่งข้อมูลที่ได้มาผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ คำตอบของท่านจะไม่ผิดหรือถูกเพราะความคิดของแต่ละท่านแตกต่างกัน
3. แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอนคือ
ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะบุคคล
ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่อประชามติเศรษฐกิจอาเซียน

ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่งที่ให้ความร่วมมือ
นายณพพัฒน์ วิลาวลัย
นิติคปริญาโท มหาวิทยาลัยบูรพา

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลของผู้ประกอบการ คำนำในการตอบขอให้
ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน หน้าข้อความที่ตรงกับตัวท่าน

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

ไม่เกิน 20 ปี

21-30 ปี

31-40 ปี

41-50 ปี

51 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

ต่ำกว่าประถมศึกษา

ประถมศึกษา

มัธยมศึกษา/ ปวช.

ปวส./ อนุปริญญา

ปริญญาตรี

สูงกว่าปริญญาตรี

4. รายได้

ไม่เกิน 5,000 บาท

5,001-10,000 บาท

10,001-15,000 บาท

15,001-20,000 บาท

20,001-30,000 บาท

30,001 บาทขึ้นไป

5. อาชีพ

เกษตรกร/ รับจ้าง

ลูกจ้าง/พนักงาน

รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ

ธุรกิจส่วนตัว/อาชีพอิสระ

อื่น ๆ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจของประชาชนอำเภอรัฐประเท
จังหวัดสระแก้ว ต่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยให้ ✓ ในช่องใช่ ไม่ใช่

ข้อที่	เนื้อหา	ใช่	ไม่ใช่
1.	อาเซียน คือ ประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้		
2.	เริ่มแรก อาเซียน (ASEAN) จัดตั้งโดยประเทศสมาชิก 5 ประเทศ		
3.	อาเซียนมีสมาชิกทั้งหมด 10 ประเทศ		
4.	วัตถุประสงค์ของการร่วมกลุ่มเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคคือ เพื่อให้ประเทศสมาชิกติดต่อค้าขายกันได้ง่ายขึ้น		
5.	เศรษฐกิจหลักในอาเซียนคือ เกษตรกรรม		
6.	อาเซียน (ASEAN) มาจาก Asia South East Association Nations		
7.	ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน คือการเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียวกันของประเทศสมาชิก		
8.	ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเต็มรูปแบบเริ่มในปี 2558		
9.	ประชาคมอาเซียน มี 3 เสาหลัก คือ ประชาคมความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน		
10.	การก่อตั้งประชาคมอาเซียนเพื่อเปลี่ยนมาใช้เงินตราสกุลเดียวกัน		
11.	ผลความร่วมมือของอาเซียนคือ เขตการลงทุนอาเซียน		
12.	กฎบัตรอาเซียน เป็นกรอบที่ใช้เพื่อสร้างกฎเกณฑ์ให้ประเทศสมาชิกปฏิบัติ		
13.	แผนการดำเนินงานที่ใช้กำหนดทิศทางด้านเศรษฐกิจ เรียกว่า พิมพ์เขียวแห่งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน		
14.	ประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มสมาชิกอาเซียน สามารถไปลงทุนในประเทศอื่นที่เป็นสมาชิกได้อย่างเสรี		
15.	ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนเกิดขึ้นเพื่อลดปัญหาแรงงานเดือน		
16.	ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนคือ ทุกประเทศจะสามารถตั้งพาณิชย์การค้าระหว่างประเทศได้ตามต้องการ		
17.	อาเซียนมุ่งเน้นพัฒนาเศรษฐกิจเพียงด้านเดียว		
18.	AFTA เกี่ยวข้องกับเขตการค้าเสรี		
19.	วัตถุประสงค์ในการร่วมกลุ่มของอาเซียนคือ เพื่อร่วมกันต่อต้านการค้ายาเสพติดข้ามชาติ		

ข้อที่	เนื้อหา	ใช่	ไม่ใช่
20.	ประโยชน์ของการก่อตั้งประชาคมอาเซียนมีอำนาจต่อรองทางการค้ากับต่างชาติเพิ่มขึ้น		
21.	อาเซียนมีวัตถุประสงค์ทางการเมืองเพื่อให้เอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นเขตสันติภาพเสรีภาพ และความเป็นกลาง		
22.	เมื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กลุ่มประเทศอาเซียนจะใช้ระเบียบเดียวกันหมดตามระเบียบของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน		
23.	การค้าด้านบริการเสรี ไม่ได้อยู่ในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน		
24.	ประเทศสมาชิกต่าง ๆ ของอาเซียน ต้องเร่งสร้างมาตรฐานของสินค้าของตนเองเพื่อให้ประเทศสมาชิกปฏิบัติ เมื่อมีการส่งเข้ามาขายในประเทศของตน		
25.	การอำนวยความสะดวกด้านการเดินทางภายในอาเซียน อยู่ในแผนการนำร่องสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน		
26.	จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ เป็นกลุ่มประเทศสมาชิกที่ก่อตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน		
27.	การเคลื่อนย้ายแรงงานเสรี ระหว่างประเทศสมาชิกทำได้เฉพาะแรงงานด้อยคุณภาพ		
28.	การส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน (การเงินการขนส่ง และเทคโนโลยีสารสนเทศ) ของประเทศสมาชิกเป็นแผนที่จะนำไปสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน		
29.	การท่องเที่ยว เทคโนโลยีสารสนเทศ สาขาสุภาพ สาขาการบิน และสาขาโลจิสติกส์ เป็นข้อตกลงของประเทศสมาชิกที่จะสงวน ไม่สามารถเปิดเสรีได้		
30.	ประเทศไทยเป็นสมาชิกอาเซียน		